

Orman yangınları: Millete felaket, birilerine fırsat!

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ağustos 2021 / Sayı: 143 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Dilovası Systemair HSK, Tuzla Chen Solar ve Oppo, Bursa Tofaş ve Oyak Renault fabrikalarından, Çorlu Bel Karper grevinden, Çerkezköy Adkoturk direnişinden, Tuzla Gemi Tersanesi'nden, Gebze'den metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

KARDEŞ KAVGASINA HAYIR!

SINIF KAVGASINDA BİRLEŞ!

Kardeş kavgasına karşı sınıf kavgası

Orman yangınları dolayısıyla devletin aciz kalıp kalmadığı tartışılıyor. İstibdad rejiminin gayriresmi propaganda bakanı "devleti aciz göstermeye çalışıyorlar" diyor. Eğer durum böyleyse konuşmak, tivit atmak yerine devletin aciz olmadığını gösterirsiniz. Ama salgında, depremde, yangında ilk iş olarak IBAN numarası yayınlayanların halkı aciz olmadıklarına inandırması zordur tabii.

Mesele orman yangınlarını söndürüp söndürememekle de sınırlı değil. Devlet, 10 milyon işsize iş bulabiliyor mu? Asgari ücret ve civarında çalışan bir 10 milyon işçiye daha bırakın yoksulluk sınırını açlık sınırının üzerinde ücret sağlayabiliyor mu? Türk parasının pul olmasını engelleyebiliyor mu? Devlet kadın cinayetlerini engelleyebiliyor mu? Kadınları şiddetten korumayı geçtik hayatta tutabiliyor mu? Devletin gücü Amerikan, Alman, İngiliz, Fransız tekel-lerinin Türkiye'deki fabrikalarında anayasayı uygulamaya

yetiyor mu? Salgın boyunca yalancı çobana dönen devlet şimdi halkı aşı olmaya ikna edebiliyor mu? Aşı olmayanlar ölüyor, salgın bir türlü kontrol altına alınamıyor. Liste uzar gider... Tüm bunlar acizlik değildir de nedir? Orman yangınları sadece zincirin son halkası olmuştur!

Bu düzen ve bu iktidar en temel yaşamsal ihtiyaçları karşılamaktan, iş ve aş sağlamaktan aciz! Sermayenin sömürsünden, yerli yabancı tefecilere faiz ödemekten işçiye, emekçiye, köylüye bir şey kalmıyor çünkü. Bulabildikleri tek yol işsizliğin ve yoksulluğun getirdiği haklı öfkeyi Suriyeli ve Afgan göçmenlere, Kürde, Alevi'ye yönelterek saptırmak. Ezilenleri birbirine düşürmek.

Konya'da bir Kürt ailesi toplu katliama uğruyor. Bu ırkçı katliamı komşu kavgası diye örtbas etmeye çalışıyorlar. Aman dikkat! Irkçılık ateşi orman yangınından bile hızla yayılır. Antalya Gazipaşa'da köylüler elinde pompalı tüfek-

le kimlik kontrolü yapıyor. Çünkü ormanları Kürtler yakıyor dediler. Kimlikte doğum yeri ve kütük dışında neye bakıyor olabilirler? Oysa orman katillerini nüfus cüzdanları değil banka hesapları ele verir!

Yani tam tersi olması gerekli. Diyarbakırlı tarım işçisi ile Gazipaşa'nın yoksul köylüsü, orman yangınından bile rant elde etmeye çalışan gözü dönmüş sermayeye karşı el ele vermeli! Aynı şekilde Bursa'da Amerikan şirketinin sömürdüğü yerli işçi ile Antep'te kölelik koşullarında çalıştırılan göçmen işçi omuz omuza mücadele etmeli.

İşçinin, emekçinin, yoksulun, ezilenin arasında ayrı gayrı olmamalı. İş, aş ve hürriyet için parolamız işçilerin birliği halkların kardeşliği olmalı. Kavgamız kardeş kavgasına karşı sınıf kavgasıdır. Bu kavganın zaferi, emperyalizmin, sermayenin ve istibdadın korkulu rüyası, emekçi halkın umududur.

8 Özsavunma yaşatır!

11 Aşılama hızlandırın!

11 Sungur Savran: Küba'da işçi devletini savunalım!

Gebze'den bir metal işçisi

Çarka çomak sokmanın yolu: hepimiz ortak hareket etmeliyiz!

Merhaba dostlar. Gebze'de bir güneş paneli fabrikasında çalışmaktayım. Patronların bizleri sömürmesi, alın terimizden yüksek oranda kâr elde etmeleri ve bunun karşılığında aşırı baskı ve iş cinayetleriyle her gün karşı karşıyayız. Buna karşı bizler en doğal ve anayasal hakkımız olan sendikalaşma hakkını kullandığımızda ise hemen işten atılıyor veya sendikadan istifa edilmesi için işten atmak ile tehdit ediliyor. Ne var ki bu tehditler boştur, biz işçiler işten atılma bedelini göze alarak sendikalarımıza üye oluyor, üretimi durduruyor, gerekirse fabrikaları terk etmeyip en sonunda patronları toplu sözleşme masasına oturtuyoruz. Fakat bununla da bitmiyor mücadelemiz. Çünkü patronlar sadece bizleri fabrikalarda düşük ücretler ile çalıştırmaya zorlayıp, haklarımızı gasp edip bırakmıyor. Bir de devletin vergi kurbacıyla, işsizlik sigortası fonlarının kendileri lehine talan ederek de saldırıyorlar.

İktidar ülkede yaşanan ekonomik krizin faturasını biz işçilere

kesmeye devam ederken patronlar her türlü vergi muafiyetinden yararlanıyor. Asgari ücrete çalışan işçiler o para ile enflasyona karşı evine eklemek götürmeye çalışırken yılda en az iki defa da devlete çalışmak zorunda kalıyor. Fazla mesai ve AGİ ile ekmeğimizin sayısını arttırmaya çalışırken bunların tuzla buz olduğunu görüyoruz. Gel gelelim ki patronların servetine, her gün elde ettikleri kârlara bakınca verginin toplumdan nasıl adaletsizce alındığını görmüş oluyoruz. Tek kuruş ödemedi Ziraat Bankasından 750 milyon dolar alan Demirörenler, 15 yılda 2 milyar dolar vergi sildiren ve memleketin her yerini parselleyen Cengiz Holdingler, kriz ve pandemi de 'aman batırız' diyerek bizlerin vergileriyle doldurulan işsizlik sigortası fonunu yağmalayan tüm patronlar bize sadece fabrikada değil iktidar eliyle geleceğimize de saldırıyor. Vergileri silinen patronlar bir yanda, dalga geçer gibi EYT'li emekçilere sanki bugüne kadar hiç çalışmamışlar gibi mua-

mele yapıp 'kasada para yok' diyerek açık açık milyonların emeklilik hakkını gasp eden iktidar ise diğer yanda. Tüm bu tabloda her şey patronların lehineyken patronlar bunlarla da yetinmiyor. Göz göre göre kıdem tazminatımıza saldırıyor, pandemiden beri birçok sektörde başlayan esnek çalışma şartlarını bizlere dayatarak iktidarın da amacı doğrultusunda memleketi daha fazla ucuz işçi cenneti haline getirmeye çalışıyorlar.

Patronların amacı belli, iktidarın planları belli, saldırarak haklarımızı gasp ettiler ve daha da saldıracaklar. Yaptıkları yapacaklarının teminatı niteliğinde. Memleket patronlar için dikensiz gül bahçesi haline gelirken bizim yangınımız mutfakta başlayıp geçim sıkıntısından dolayı intiharlarla sona eriyor. Tüm bunların sorumlusu bugün istibdad rejimidir, bizim ise gerek kendi kaderimizi gerek memleketin kaderini değiştirmemiz, bu sömürü çarkına yaşamak için çomak sokmamız gerekiyor. Bunun için yapılacak olanlar bellidir, sendikası fabrikalarda sendikalarımıza üye olmalıyız, sendikacı öncü işçi dostlarımız tabandan sendikalarına baskı yapmalı ve sendika ayrımı gözetmeksizin işçi sınıfına karşı yapılan bu saldırılara karşı ortak hareket etmeliyiz. Vergi adaletsizliği, esnek çalışma, kıdem gaspı ve bize karşı diğer saldırıların her birisini böyle püskürtmekle kalmayız kaybettiğimiz tüm mevzularımızı da geri kazanırız.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Göçmen nefretine geçit yok! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Merhaba Yoldaşlar, bugünlerde fabrikada 6 Eylül'e yetiştirmemiz gereken bir siparişin koşuşturması var. Koşuşturmanın sebebi patron tarafının hatalı planlaması. 6 Eylül bizim toplu izine çıkacağımız tarih. Biz toplu izine çıktığımızda fabrikadaki makinalar da yenilenecek. Yönetim, bizden o tarihe kadar kalabildiğimiz kadar mesaiye kalmamızı istiyor ama aynı zamanda siparişi yetiştiremezsek "planlarımızın aksayacağını" söylüyor. Bu izin tarihini ertelemek anlamına geliyor. Yönetimden kaynaklı bir hatanın üstesinden gelmek için herkes canla başla çalışıyor fakat yönetim hala olası bir aksaklığın bedelini bizlere ödetmeye çalışacağını ima ediyor. Biz şaşırıyoruz onlar ise utanmıyorlar.

Bu günlerde sosyal medyada veya günlük hayatımızda göçmen karşıtlığına şahit oluyoruz. İnsanların yaşadıkları toprakları bırakıp gelmelerine kimlerin sebep olduğunu, göçmenlerden en çok kimlerin faydalandığını ve göçmen karşıtı söylemleri kimlerin ortaya attığını görmemiz gerekiyor. Şu günlerde

göçün artışına sebep olan her ne idiye, bu göçmenlerin kontrolünde olan bir şey değildi. ABD çıkarları doğrultusunda Afganistan'dan çekildi. Türkiye çıkarları doğrultusunda Kabil Havalimanı'na yerleşmeyi kabul etti. Türkiye'nin çıkarları derken bahsettiğimiz Türkiye sermaye sınıfının çıkarları tabii ki. Yarın öbür gün, patronlar, insanları yerinden yurdundan etmeleri yetmiyormuş gibi bir de onları düşük ücretlerle çalıştıracak, bize de şunu diyecekler: "Sen bu paraya çalışmıyorsan senin yerine çalışacak olan var." Daha sonra patronların yayın organları göçmenlerin nasıl işsizliği arttırdığını, düşük ücrete çalıştığını ve yerli işçi, emekçiye zarar verdiğini yazıp duracak. Bu vesileyle aynı sınıfın parçası olan göçmen

ve yerli işçileri bölmeye çalışacaklar. Kısacası, sorunu yaratan da bu sorundan faydalanan da sermayedarların kendileri. Göçlerden en çok zarar görenlerin toplumun en alt tabakasındaki yoksullar, işçiler, emekçiler olduğu bir gerçek. Bu göç eden taraf için de geçerli, göç alan taraf için de. Ama bunun çözümlü göçmenlere nefret duymak, göçmen düşmanlığını dillendiren politikacıların peşine düşmek değil. Bunun çözümü sınıf temelli bir birleşme. Biz işçilerin, emekçilerin, yoksulların, toplumun tüm ezilen gruplarının tek kurtuluş yolu hep beraber örgütlü mücadeledir. Bu mücadelede de göçmen nefretinin yeri yok. Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

İşçiler olarak gücümüzün farkına varalım!

2021 Toplu sözleşme zamanı yaklaşıyor. Henüz taslak bile açıklanmadı. Neyi bekliyorlar, kimsenin hatta kendilerinin bile inanmadığı enflasyon verilerini mi bekliyorlar! Çin'den sonra en çok büyüyen ülke olduğumuzu söyleyen hükümet yetkilileri, işçilerin kazanması için değil, patronların kâr üstüne kâr katması için mücadele ediyor. MESS sözleşmelerinde hükümetin işçilere karşı tutumunu biliyoruz. MESS patronlarının kazanması için sendikalara baskı yapıp grevleri yasaklayarak mücadele etmemizi engellemeye çalışıyorlar. Tofaş pandemi döneminde tedarik eksikliğinden dolayı bir ay dışında duruş yaşamadı. Üretim aralıksız devam etti. 2019 sözleşmesinden sonra işçiden ipliğe her şeye zam geldi. Aldığımız zamların hepsi eridi. Hükümetin yaptığı zamlar her geçen yıl artmaya devam ediyor. Öyle bir zam alınmalı ki hem geçmiş dönemin zararını çıkarsın hem de sözleşmeden sonra hükümetin yapacağı zamlara karşı erimemesi lazım.

Tofaş'ta Türk Metal sendikası bu yıl çalışan üyelerini Antalya ve Ankara'ya sendikanın sahibi olduğu tatil merkezlerine gönderdi. Tabii başvuru fazla olunca evli bekar ayrımı yaptılar. Sendika evlileri Antalya'ya bekar üyeleri ise Ankara'ya göndereceğini ve kura ile belirleyeceğini duyurdu. Tabii Türk Metal Sendikası'nın yapacağı kuranın dürüstçe olacağına kimse inanmadı. Öyle de oldu. Sendikaya yakın olanlar Antalya giderken, diğerleri Ankara yolunu tuttu. Bekar üyeler Tofaş go sitesinden eleştiri yağmuruna tutunca, her zamanki gibi sendika korku politikalarına sığındı, sitede eleştiri yapanlara amirleri tarafından uyarılarak baskı yapıldı. Böyle bir sendika nasıl çalışanlarının haklarını savunabilir ki! Utanmadan Antalya'ya gidip şov yapıyorlar. Sanki kendi ceplerinden para harcıyormuş gibi, bunu bir lütf gibi görüyorlar. Oteller çalışanların kesilen aidatlarıyla yapıldı. Sahipleri biziz. Ne zaman işçiler gücünün farkında olduğunda, her şeyin sahibi olduklarını anladığında, her şey düzelecek. Beş günlük bir tatile gitmek için birilerinin dalkavukluğunu yapmasına gerek kalmayacak!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Baskılar artıyor, biz örgütleniyoruz

Merhaba yoldaşlar, bütün işçi sınıfımızın geçmiş bayramı kutlu olsun. Dilerdim ki sağlıklı, mutlu bir bayram geçirdik diyebilelim ancak bizim fabrikamızda henüz böyle bir ortam oluşmadı. Yine elimize sadece çikolata verip bizi tatile yolladılar. Bayram dönüşü için üretim alanına klima taktırma sözü vermişlerdi ama biz hala sıcaktan fenalaşarak çalışmaya devam ediyoruz. Şimdilik sanayi tipi vantilatörlerimiz var, onlar da tam önündekini hasta ediyor, uzaktakine de fayda etmiyor. Vantilatörün yönünü değiştirmek istediğimiz zaman da "söktüreceğiz bu akşam bunları" diye gözümüzü korkutmak istiyorlar ya da bir anda hepsinin fişini çekiyorlar. Feci sıcaklar bir yana, büyümeyi hedefleyen fabrikamızdaki işçi sirkülasyonu hızla devam ediyor. Arkadaşlarımızın ayrılma sebepleri çoğunlukla işin ağırlığı ve bu konuda yardımcı olmak bir yana işçilerin daha da üstüne giden amir ve patron oluyor. 2 aylık deneme süresi dolmadan ya ağırlarından dolayı rapor aldığı için ya da iş kazası geçirdiği için işten atılan çok oluyor. İşten atılanlar ve ayrılanlar oldukça, mevcut siparişlerin yetişmesi için bizim üstümüzdeki baskı artıyor. Bayram dönüşü fabrikadaki gündemler iyice kızıştı için aynı gün içinde altı kişi istifa etti. Böyle olunca üretim planlamasında tam olarak bocaladılar. Bir de şimdi makina başına mühendis dikip zamanlayıcı tutturalacaklar ve adetlerimizi sürekli kontrol edeceklermiş. Biz geride kalanlar normalden de hızlı ve yoğun çalışmak zorunda kaldık. Bütün bunlar olurken elbette fabrikamızda makinalarımızla ve iş güvenliğimiz ile alakalı hiçbir sorunumuz çözülmüyor. Şaşırık mı? Hayır ama öfkemiz bizi daha da birleştirdi, birleştirmeye de devam ediyor. Fabrikamızda sendikal örgütlenmeyi başarıyla gerçekleştireceğimize ve yakın zamanda işçinin gazetesi Gerçek'e mektup yazarken fabrikamızın adını gurur duyarak yazacağımıza dair inancımız tam. Metal işçisi kadınlar olarak fabrikada da sendikada da mücadelenin en önünde yer almaya devam edeceğiz! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Dilovası Systemair HSK'dan bir işçi

Patrona her daim tek yumruk olduğumuzu göstermeliyiz

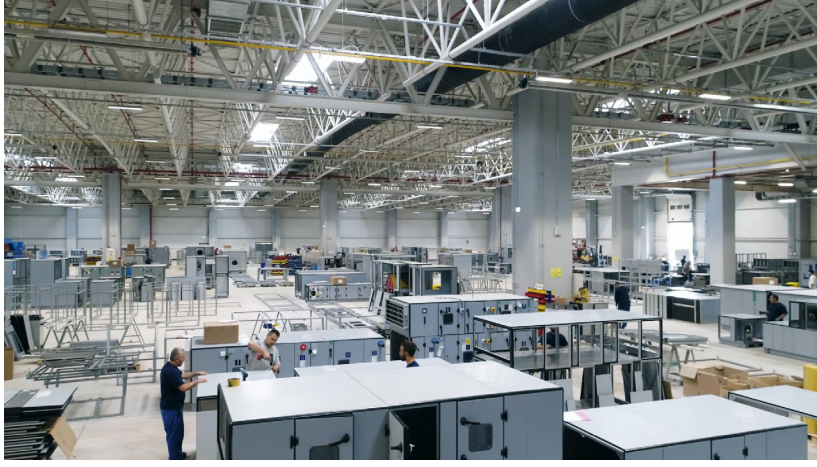
Bütün işçi yoldaşlara ve emekçi dostlara selam olsun. Ben Systemair HSK'dan bir metal işçisiyim ve fabrikamızda sendikalaşma sürecindeyiz. Başta elimiz güçlüyken patron çeşitli oyunlarla bizi güçsüzlüğe çalıştırıyor. İşçi olduğumdan beri gözlemlediklerimden vardığım kanı, işçi örgütlü değil ise birbirleriyle koordineli ve sıkı ilişkiler içinde olmadığı sürece kaybediyoruz. Ben sendikal sürecin ortalarında fabrikaya geldim ve taşeron sistemine dahil

olmak zorunda kaldım. Devlet sözde yasalarla koruduğu işçi haklarını kural tanımaz patronlar karşısında kullanamıyor. Sendikal süreçlerin uzamasında bizzat devletin yasa boşlukları var ve patronlar bunu sonuna kadar kullanıyor. Peki biz buna karşı ne yapmalıyız? Geçici sebeplerden, geçim sıkıntılarından dolayı yoldan dönmemeliyiz. Benim yaşamım iyi ben karışmam dememeliyiz. Örgütlü olmak yerine tekil hareket etmemeliyiz. Patrona her daim tek

yumruk olduğumuzu göstermeliyiz. O zaman bizden korkacak olanlar onlar olacak onlara zayıflık göstermeden hep tek ağızdan konuşarak karşısında durmalıyız. Ancak o zaman zafere ulaşabiliriz.

Çalıştığımız fabrikalarda ve fabrika dışında bizden olduğunu söyleyen düzen siyasetçilerine her mecrada gereken cevabı, tepkiyi vermeliyiz ki işçi sınıfının mücadelesini görsünler. Çünkü unutmayalım ki işçi sınıfının kaderini sadece işçi sınıfı tayin edebilir ve anlayabilir işçi dostlar.

Bizi yönetenler, bizim ağzımızdan konuşup bizim hayatımızı yaşamayanlar, din siyaseti yapıp bizim vergilerimizle her türlü israfı yapanları unutmamalıyım, bizim için çalıştıklarını söyleyip şirketleri zengin edenlerden fakiri daha fakir zengini daha zengin eden siyasetçileri unutmamalıyım. Unutmamalıyım ki işçi sınıfının yanlarında değil karşılarında olduğunu görsünler ki bizim zaferimiz gelsin.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Yüzyılın sözleşmesi değil, insanca yaşayabileceğimiz bir sözleşme istiyoruz!

OYAK Renault'ta 45 günlük revizyon tatili sona erdi. Fabrika da tüm işçilerin gözü MESS sözleşmesi için Türk Metal'in açıklayacağı taslakta! Türk Metal iki sözleşmedir anket çalışması yapsa da MESS'e sunulan taslaklar işçilerin beklentisinin çok gerisinde

kaldı. Geçen dönem sözde yüzyılın sözleşmesi olarak alınan zam üç ay sonra eridi. Her sözleşme döneminde olduğu gibi, MESS pek çok bahanelerle karşımıza gelecek. "Zor durumdayız, kâr elde edemiyoruz" diyecekler. Gerçekte böyle mi? Tabi ki hayır! Çalıştı-

ğımız işyerlerinde pandemi sürecinde bile patronlar kârlarına kâr katmaya devam ettiler. Ülkede bir kriz olduğu gerçeği var ama krizin yarattığı sonuçların en ağırını biz işçiler yaşıyoruz. Aldığımız ücretlerin düşük olması, ücret dışında hemen her şeye gelen zamlar yüzünden, geçinmekte zorlanıyoruz. Ücretlere yapılan küçücük bir zam ülkedeki gerçek enflasyon karşısında eriyip yok olmakla kalmıyor, eksiye düşüyoruz. Patronlar kâr etmeye devam ederken, kriz nedeniyle ücretsiz izinlere çıkartılan, işten atılanlar bizler oluyoruz. MESS'e karşı taleplerimizi elde edebilmek için sendika ayrımı gözetmeden, sendikası-sendikası bütün işçiler mücadele etmeliyiz!

Tuzla OPPO telefon fabrikasından bir işçi

Patronların kar hırsı işçi sağlığı sorunudur!

Merhaba arkadaşlar, ben Tuzla OPPO fabrikasında çalışmaktayım. Sizlere geçen ay yaşadığımız bir olaydan bahsetmek istiyorum.

Fabrikada çamaşır suyu, dezenfektan ve saf alkol karıştırılarak temizlik yapılmıştır. Ancak ortama yayılan neredeyse zehirli sayılabileceğimiz hava sonucunda gündüz vardiyasındaki arkadaşlarımızda göz yanması, mide bulantısı, nefes almada güçlük gibi şikayetler yaşandı. Birçok arkadaşımız hastanelik oldu, diğer arkadaşlarımız evlerine yollandı. Biz o gün gece vardiyasındaydık ancak kârını işçinin sağlığının önüne koyan OPPO yönetimi, sadece 2 saatlik havalandırmanın yete-

ceğini düşünerek bizi çalışmaya çağırdı. Üretim alanına girdikten kısa süre sonra aynı şikayetler bizde de başladı ve birçok arkadaşımız hastaneye gitmek durumunda kaldı. Fabrika yönetimi kârları da çalışmaya devam ettirdi. Sözde İSG uzmanı içeride sadece iki dakika gezdi ve ortamın çalışmaya elverişli olduğunu söyledi. Eğer İSG uzmanı bizim gibi tezgahların başında dursaydı durumu anlayabilirdi çünkü zehirli hava bizim tezgahlarımızdan yayılıyordu. Bir süre sonra rahatsızlanan arkadaşlarımızın sayısının artmasına rağmen OPPO yönetimi keyfi ve plansız tutumunu devam ettirdi. Ardından sanki ciddi bir

durum yaşanmamış gibi bu "fırsatı" değerlendirip, onlarca kişiyi kapalı bir alana kapatarak eğitim vereceklerini söyleyip oyalamaya çalıştılar. Daha sonra dakikalarda beklemenin ardından bizi evlerimize yollamayı akıl edebildiler.

Arkadaşlar, görüyoruz ki patronların kâr hırsı bir işçi sağlığı sorunu haline gelmiştir. Patronlara böyle keyfi davranma cüretini veren bizim örgütsüzlüğümüzdür. Fabrikada hepimiz sendikamız Türk Metal'in yetki davasını kazanmasını bekliyoruz. Eğer canımız pahasına çalışmak istemiyorsak sadece beklemekle yetinmemeli sendikamıza sahip çıkmalıyız.

Gebze'den bir metal işçisi

Örgütlü ve bilinçli işçiler kazanacak!

Merhaba emekçi arkadaşlarım ben Gebze'den bir metal işçisiyim. Kısa süre öncesinde bir insan kaynakları bürosu tarafından taşeron olarak çalışıyordum, ardından kadroya geçince dolandırılmaya çalışıldığım için sizi de bilgilendirmek istedim. 4 ay boyunca maaş bordrosunda 130₺ yazan BES kesintisi iptal ettirmek için aradığımda 2 ay yattığımı ve toplamda 209₺ olduğunu öğrendim. Aradığım zaman konuyu açtığım gibi konuyu anladılar ve "biz evraklara bakalım dönüş yapacağız." dediler. Birkaç gün bekledikten sonra tekrar arayınca "ödeme yatmamış görünüyor biz yatacağız siz oradan alacaksınız, elden veremiyoruz." dediler. Ben bugün benden alınan izni sürdürdüm, fakat umursamayan hatta belki BES iptalini yapmayan birçok işçi arkadaşımız vardır. Maaş bordrolarınızı atmayın, bakın araştırın ve öğrenin. Burada açıklığa kavuşturmak istediğim şey şudur ki sırtımıza binen tek yükün yüksek ve farklı kalemlerden alınan vergiler

değil, bize yardımcı olduğun beyan ederek kendi işlerini yapıp para kazanan insanların bizleri 'ek gelir' kapısı olarak görmeleridir. Tüm işçi ve emekçi abilerimin ablalarının ve kardeşlerimin BES ödemelerini takip etmesini ve çevresindeki insanları da bu konularda uyarmayı dikkate alması lazım. Biz emekçiler sesimizi çıkartmalı ve bizim olanı korumamız gerekiyor. Tüm emekçilerin toplanıp bir yumruğun parmakları haline gelmesi ve o yumruğun masadan çıkartacağı ses sermaye sahiplerini ve onları koruyan sistemi devirecek. İşçinin işçiden başka dostu yoktur, ben değil biz dediğimiz sürece sermaye sahiplerinin de onların sırtını sıvazlayanların da karşımızda korkudan sesleri titreyecek. Emek sömürüsüne dur demek hiçbir zaman geç değildir. Gelecek nesiller için örgütlü, bilinçli ve araştıran emekçiler direne direne kazanacaktır.

Tuzla Gemi Tersanesi'nden bir işçi

Birlik olmaktan, mücadele etmekten başka çaremiz yok!

Merhaba arkadaşlar, ben Tuzla Gemi Tersanesinde çalışıyorum. İş yerimizde sadece tamire gelen gemilerin bakım ve onarımı yapılıyor. Gemilerin bakımı kısa bir süre içinde yapılmaya çalışılıyor bundan dolayı iş yükümüz artıyor. Bu yıl Tersane patronu birçok yerden iş almış, bir gemi biter bitmez yenisi geliyor. Geçen yıllara göre de çalışan işçi sayısı daha fazla. Patronun işleri tam tıkırında yürüyorken işçiler ise geçim derdiyle boğuşuyor. Tersanede herkes hayat pahalılığından dert yanıyor. Açlık sınırı asgari ücreti geçmiş durumda tersanelerde yaptığımız iş de çok ağır olmasına rağmen ücretlerimiz asgari ücret dolayında. Geçim derdi, kredi kartı borçları işçileri mesailere bırakmaya zorluyor, çalışma saatleri 12'den aşağı olmuyor. Geçim derdi, uzun çalışma saatleri ve patronun hızlı çalışın baskısı iş kazalarına zemin hazırlıyor. Tuzla Gemi Tersanesinde son 6 ay içinde iki işçi iş cinayetinde hayatını kaybetti. Patronlar gemilerin satışından milyonlar kazanırken bizim payımıza ya açlık ya da ölüm kalıyor. Bu böyle gitmez! Biz tersane işçileri hem can güvenliği hem de insanca bir ücret almak için birlik olmalıyız, mücadele etmeliyiz.

Çorlu Bel Karper grevinden bir işçi

Bize bu yoldan geri dönüş yok! İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Merhaba dostlar, Bel Karper'de grev 78.gününde. Bizler ekmeğimiz için 17 Mayıs'ta greve çıktık. Bu grev birçok arkadaşımızın ilk grevi. Greve çıkarırken hepimizin tereddütleri vardı. Grevin nasıl olacağını, ne yapacağımızı hiç bilmiyorduk. Bundan 78 gün sonra bugün biz grev çadırında tüm tereddütlerimizin ve kaygılarımızın yerine kararlılığı ve azmi koyduk. Biz grev çadırında örgütlenmeyi öğrendik dostlar. Birleşmeyi öğrendik. Birleşe birleşe kazanacağımızı öğrendik. Ziyarete gelen arkadaşlar grev ça-

dırlarının hep okul olduğunu söylediler. Cidden de öyle dostlar. Biz grev çadırında, birlik olursak karşımızda kimsenin duramayacağını öğrendik. Pek çok şey öğrendik ama belki de en önemlisi buydu.

Ben sendikaya diğer arkadaşlara göre daha geç üye oldum. Bize örgütlenmeyi hep farklı anlatırlardı. Aslında örgütlenmek birlik olmaktır arkadaşlar. Bunu istemeyenler örgütlenmeyi kötülüyorlar. Ben de bundan etkilenmişim. Ta ki Şubat ayında sendikalaşmanın başını kopartmak için 11 arkadaşımızı ücretsiz izne çıkarana ka-

dar. O soğukta kapının önünde arkadaşlarımız direndiler. Hepimiz insanız. Arkadaşlarım yanlış bir şey yapmadığını ben biliyordum. O vakitten sonra hemen sendikaya üye oldum. İyi ki de olmuşum. 38 yaşında bu işlere girdim, geç oldu ama bundan sonra nerede hakkını arayan, nerede birlik olan varsa ben oradayım. Önce burayı kazanacağız. Geri adım atmayacağız. Sonra nerede mücadele orada olacağız.

Biz çadırdaki bir aile olduk. Bu

patronların sıkça bahsetmeyi sevdiği aileden farklı bir aile. Bu aile ki bir amaç uğruna mücadele eden 70 işçiden kurulu. Bu aile 70 kişiyle de sınırlı değil, her gün ziyaretimize gelen dostlarımızla büyüyen, başka fabrikalarda, şehirlerde kendi ekmeği için mücadele eden işçilerin de dahil olduğu kocaman

bir aile bu. Bu ailede bir tek patronlara yer yok. Fabrikamıza biz sendikamızla beraber aile olmuş bir şekilde gireceğiz. Bundan şüphemiz yok! Bununla da yetinmeyeceğiz, ekmeğinin peşine düşen mücadele eden herkese omuz vermeye devam edeceğiz.

Çerkezköy Indomie Adkoturk direnişinden bir işçi

Suçumuz anayasanın bizlere verdiği yetkiyi kullanmak, asla pişman değilim

Ben Yonca Uzun. Adkoturk Indomie'de 2 yıldır çalışan emekçi işçilerden biriyim. Tek Gıda-İş sendikası 6 yıl önce bu fabrikamıza gelip yüzde elli üyeliği geçmesine rağmen hukuk tanımaz yasa tanımaz işveren sendikalı arkadaşlarımıza baskı uyguladı. Sendikamızın yetki davası 6 yıl sonra sonuçlanınca sendika bir kez daha yetkisini tescil ettirip o kapıya tekrar geliyor. Dile kolay 6 yıl hukuk mücadelesi veriyor! Bizler de yetkisini almış Tek Gıda-İş sendikasına üye oluyoruz ama hukuk tanımaz yasa bilmez işveren elinden geleni ardına koymayıp üye olanı da olmayanı da baskı mobingle taciz etmeye ve ettirmeye azmettiriyor. Taciz deyince aklımıza elle taciz gelmesin, gözle tacize maruz kalıyoruz. Sendikayı istemiyor işveren, istemez biliriz de, bizim emekçilerimiz istiyor. Ve o insanları yıldırma politikası uygulanıyor işveren tarafından.

Benim başımdan geçen bir olayı anlatayım size. Postabaşları herkesi tek tek yılmadan usanmadan utanmadan kameraların olmadığı kuytu yerlere çekiyorlar. Rama-

zan Bayramına iki gün kala bizim postabaşımız beni çekti kuytu 500 makinesinin oraya. Tabii beni oraya götürürken de içinden geçeni dilinden de söylüyor, diyor ki "her yerde insan kaynıyor ben seni nereye kuytuya çekeyim?". Ben de o lafin üzerine beni kuytuya çekecek ben ne yaptım ki dedim. O da sonunda kameranın olmadığı, insanların bizi duymayacağı yere çekti. "Eee Yoncacım yolun sonuna geldin, arkadaşın seni sattı, sen üyeymişsin" dedi. Ben de benim öyle bir arkadaşım olmadığını, kim söylediye beni yüzleştirmesini, sendikaya da üye olmadığımı söyledim. O zaman da bana "kendini kanıtla, e-devletini göster" dedi. Ben de e-devletimi göstermeyeceğimi söyledim. "Sen dış fırçanı bir başkası ile paylaşıyor musun?" dedim. Bunun üzerine "sen işe yaramaz bir elemansın, sana burada ben ekmek yedirdim. 100 kişinin tutmadığını bir kişi tutarsa o kişi kaba sıçar" dedi. Ben beyninden vuruldum o an ve dedim ki "ben kaba sıçanlardan değilim, sen bana ekmek yedirmedin, ben alının

teriyile ekmek mücadelesi vererek yedim. Ben otursam baksam burada bana kimse ekmek verir miydi" dedim. Ondan sonra da sinirlenip "e-devletini göstermezsen sana burada ekmek yok bundan sonra olacaktı sen mesulsün" deyip beni üretimin kenarında yağ sos silen arkadaşlarımın yanına verip 10 dakika sonra oradaki insanları yanımdan alıp beni tek başıma bırakıp "siz bu tarafa geçin onla bundan sonra konuşmayacaksınız" deyip bana aklınca baskı uygulamaya çalıştı.

Ama asla yılmadım, yılmayacağım diye kendi kendime güç verdim. Şu an bu yazıları yazarken o kadar üzgünüm ki, çünkü yine o anı yaşamak bir kadın için ve bir anne için evine gittiğimde o suratımı üzgün görmesin çocuklarım diye palyaçoluk oynamak bir kadın için ne kadar zor anlatılmaz yaşanılır. Ama ben her zaman hakkıyla çalışan dürüst olan hiç bir insanın bunu yaşamasını istemiyorum ve bu konuyla ilgili çok dua ediyorum.

Suçumuz anayasanın bizlere

verdiği yetkiyi kullanmak, asla pişman değilim yine bu hak bana 20 sene önce gelsin yine bu hakkımı kullanırdım. Şu an 35 yaşındayım ve tabii size kısa bir özet geçtim. 2 ay mücadele verdim. Bütün vardiyalarda gezme, insanları benimle konuşturmamaları, depoda erkeklerin yaptığı ağır işlere verilmenden tutun da her yerde zorlu şartlarda çalışmama rağmen yılmadım. Bu iki ay boyunca her gün olmak üzere alışkanlık yapmışlar gibi bir günde 8 kere odaya çağırıp tutanak, ihtar, savunma, hepsini sundular ama hiçbirini imzalamayacağımı dile getirdim. İnsan Kaynakları dosyamın kabardığını söyledi. Ne kabarırsa kabarsın ben size sözlü savunmamı yapıyorum dedim ve o odada kükreyip dışarıda hiç bir şey olmamış gibi devam etmeye çalışıyordum. Ama taa ki benim bir

gün önce sendika temsilcisi atandığım günün ertesi günü 25/2'den çıkartılana kadar. Çıkartılmaya sebep de molanı fazla kullanma dediler. Oysa herkes, en çok da hakkımızı yiyen işverenin kendisi asıl gerekçenin sendikalı olmamızı engellemek olduğunu biliyor. Ben mücadeleye şimdi direnişteki diğer arkadaşlarımla birlikte fabrikanın önünde devam ediyorum. Ve mücadele sadece fabrikanın dışında değil, içinde de sürüyor. Üyelikler devam ediyor. Bizim direnişimiz içeridekilerin örgütlenme çalışmalarına güç veriyor, onların her yeni üyeliği bizim dışarıda daha güçlü hissetmemizi sağlıyor. Kazanacağımıza inanıyorum.

Velhasıl yazıya döksem iki aya gazetede başka yazı koyacak sayfa kalmaz, bu sadece özet. Tüm emekçi dostlarıma selamlar

Bursa'dan bir Migros depo işçisi

Migros ve kanun tanımazlığı

2018 yılında kurulan Migros Bursa bölge dağıtım merkezi kurulduğu günden bu yana kanunsuzluk ve baskıcılık konusunda diğer Migros depolar gibi her şeyi yapmaktadır. Geçmişte bir kadın işçiyi forkliftten düşerek kaybettüğümüz, her ay birçok irili ufaklı iş kazası olan ama hiç bir yaptırım uygulanmayan Bursa Migros depo yönetimi pervasızca işçiye saldırmaya devam ediyor. Kapasite fazlası iş alan, bu iş yapmak için yeni işçi almak yerine bize "hafta sonları mesaiye geleceksiniz, gelmeyene tutanak tutarız, habersiz işe gelmeme yazarız,

işten atarız" gibi kelimelerle işçiyi tehdit ediyorlar. Sabah 8 gece 22:30 çalıştırıp bir de küstahça "paranızı veriyoruz" diyorlar. Tam tersine biz canımızı emeğimizi her şeyimizi verirken bu tür küstahlıklar olmaktadır. 2019 yılı Ekim ayında bir envanter sayımı esnasında hiçbir güvenlik alınmadan forklift sepetine bindirilen ve ölümüne sebep olunan Fatma Ablamızı elbette unutmadık. Yine aynı dönemlerde erken çıkış yaptırıp maaş kesintisi uygulayan Migros Bursa Bölge Depo yönetimine ihtar çektiği için işten atılan arkadaşlarımızı unutmadık

son olarak ise emekçi kardeşlerimize yapılan baskılar ve 2 aydır sabah 8 gece 22:30 çalıştırmaları bardağı taşıran son damla oldu.

Örgütsüz çalışma sadece kapitalistlere ve burjuvaya köle olmaktır. Yine Migros taşeronu olan MBM taşımacılık son günlerde büyük patronu depoya getirtip işçilere usulden sıkıntınız var mı diye sorup hiçbir iyileştirme yapmamakta direnmektedir. Siz cebinizi dolduracaksınız diye biz canımızdan olmayacağız Migros ve taşeronları US grup MBM taşımacılık ya akıllarını başlarına alacak yada bizler tüm

kanuni haklarımız ile onları akıllandıracacağız. Aslolan şudur buz kırılmıştır, yol açılmıştır, yön gösterilmiştir. Hükümet ve havarilerine ise diyeceğim şudur hiçbir devlet ve hükümet işçi ve köylüsüne karşı savaşı kazanamadı kazanamaz. Hizmetkarlığını yaptığınız sermayedarlar siz zora

girince en büyük düşmanınız olacaktır. Şu artık kimse için bir sır değildir patronlarla uzlaşma olamaz, onların zenginliği bizim yoksulluğumuzdur, onların eğlencesi bizim kederimizin üzerindedir. Bize haklarımızı vermiyorlar ve vermeyecekler de... Ta ki biz söke söke almaya kadar.

Göçmen sorunu: Kim kimi besliyor?

Göçmenler çalışıyor, üretiyor ve sömürülüyor. Yani göçmenler asalak değildir. Kazandıklarının çok daha fazlasını patronlara kazandırmaktadır. Göçmen işçilerin emek gücü piyasasında dibe doğru rekabet yarattığı, bunun da işçi ücretlerinde baskı yarattığı sır değil. Ama bunun sorumluluğunu göçmen işçiye mi yüklemeliyiz yoksa patronlara mı? Suriye göçü başlamadan önce de asgari ücret açlık sınırının altındaydı şimdi de öyle. Bu işin çözümü göçmenlerden kurtulmakta değil, işçinin örgütlenerek, sendikalaşarak hakkını aramasında.

Türkiye’de bilinçli şekilde kışkırtılan ve körüklenen bir göçmen karşıtlığı ile karşı karşıyayız. Kılıçdaroğlu’nun “misafirlik uzadı” sözleriyle göçmenleri iki yıl içinde geriye göndereceğini açıklamasıyla konu iyiden iyiye alev aldı. Bir anda göçmen karşıtlığı düzen içi muhalefetin ana eksenine haline geldi. Tüm düzen içi muhalefet partileri bu konunun üzerine gidiyor. AKP’nin gayri resmi iktidar ortağı MHP dahi (faşist özüne uygun biçimde) yeri geldiğinde koroya katılıyor. Son dönemde ekonomideki kötü gidişat, artan yoksulluk, işsizlik ve hayat pahalılığı AKP’yi ciddi şekilde zora sokuyor. Ama iktidar ne kadar sermaye iktidarıysa onun düzen içi muhalefeti de o kadar sermayenin çıkarlarına bağlı.

Sermayeye dokunmadan muhalefet etmenin yolu: Göçmen karşıtlığı

Ekonomi meselesinin ucu AKP’ye olduğu kadar hatta ondan da daha fazla sermayeye dayanıyor. Ekonomik krize sermayenin çıkarlarına dokunmadan çözüm üretmek mümkün değil. Göçmen düşmanlığı bu koşullarda bir yandan hükümeti yüklenip öte yandan sermayenin çıkarlarını korumanın formülü olmuş durumda. Toplumun yüzde 1’lik asalak azınlığını oluşturan, para babaları, tefeciler ve her türden kapitalistler, açlık sınırının altındaki asgari ücretle çalışan işçinin, asgari ücret dahi alamadan çalıştırılan göçmeni “asalak” olarak görmesinden son derece memnunar.

Biz sosyalistler ise asla bu tuzağa düşmeyiz ve emekçi halkı da bu tuzağa düşmemeleri için uyarmayı ve bilinçlendirmeyi görev biliriz. Bizler dünyanın her yerinde ve tabii ki Türkiye’de de işçi sınıfının, yoksulların, ezilenlerin birliğini savunuyoruz. Göçmenlerin haklarını da savunuyoruz ve savu-

nacağız. Suriyelilerin ya da başka göçmenlerin haklarını savunan birine bir emekçi “al evinde besle” o zaman diye öfkeyle çıktığında yine bundan da yerli, göçmen fark etmeden hep birlikte beslediğimiz doymak bilmez kapitalistler kârlı çıktığını görüyoruz.

Göçmenler de işçi sınıfından

Suriyelilerin, Afganların ya da diğer göçmenlerin hiçbir iş yapmadan devlet yardımlarıyla geçindiği tamamen bir yalandır. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de sermaye bu göçmenleri ucuz işgücü olarak sömürmektedir. ILO’nun rakamlarına göre Suriyeliler arasında işgücüne katılım oranı erkeklerde yüzde 81’dir. Bir milyona yakın Suriyeli ve onlara ekleyeceğimiz diğer göçmenler çoğunlukla asgari ücretin altında, kayıt dışı şekilde ve insanlık dışı koşullarda çalıştırılmaktadır. Suriyelilerin yüzde 48,2’i imalatta; yüzde 7,8’i tarımda; yüzde 13,2’i inşaat; yüzde 17,7’i ticaret, konaklama, yeme içme sektöründe çalışıyor.

AKP’nin Konya milletvekili çıkmış gençlerin iş beğenmemesinden şikâyet ediyor. İş beğenmemek dediği de 8 saat iş günü ve haftasonu tatili istemek. İsyân ediyor AKP’li vekil: “Suriyeliler olmasa sanayi biter!” Bir başkası çıkıyor Afganlar olmasa koyunları, davarları güdecek çoban bulamıyoruz diyor. Afganlar olmasa hayvancılık da çökecek. İnsanlık dışı koşullarda insan çalıştırmadan sanayiye, tarımı, hayvancılığı ayakta tutamayacağını söyleyenler, esas çökmesi gereken onların düzenidir!

Üreten değil sömüren asalaktır!

Göçmenler çalışıyor, üretiyor ve sömürülüyor. Yani göçmenler asalak değildir. Kazandıklarının çok daha fazlasını patronlara kazandırmaktadır. Göçmen işçile-

rin emek gücü piyasasında dibe doğru rekabet yarattığı, bunun da işçi ücretlerinde baskı yarattığı sır değil. Ama bunun sorumluluğunu göçmen işçiye mi yüklemeliyiz yoksa patronlara mı? Göçmenlere düşmanlık ederek hatta çok istendiği gibi hepsini ülkelere geri göndererek düşük ücretlere son verebilecek miyiz? Suriye göçü başlamadan önce de asgari ücret açlık sınırının altındaydı şimdi de öyle. Bu işin çözümü göçmenlerden kurtulmakta değil, işçinin örgütlenerek, sendikalaşarak hakkını aramasında.

155 lira! Ye ye bitmez!

Suriyeli göçmenlerin aldığı nakdi yardım, sadece belirli kriterleri karşılayanlar için aylık 155 liradan ibarettir. O para da Türkiye devleti bütçesinden değil Avrupa Birliği tarafından karşılanmaktadır. Göçmenlerin bedava elektrik, su kullandığı da “ırkçı” bir yalandır. Bu yalamı yine bir ırkçı olan Bolu Belediye Başkanı’nın göçmenlerin kullandığı elektrige, suya 10 kat zam yapmasından biliyoruz. Hani göçmenlere bedavaydı?

Göçmenlerin yaşadığını en iyi işçiler anlayabilir

Ayrıca unutmayalım ki yerli halk her gün ucuz göçmen emeği ile üretilen giysileri, yiyecekleri ve diğer ürünleri kullanmakta, tüketmekte, bu insanların ürettiği hizmetlerden faydalanmaktadır. Bu durum ortadayken göçmenlere “besleme” muamelesi yapmak sadece aşağılama değil, aynı zamanda da iftira etmek olur. Aslında göçmenlerin durumunu yine göçmenlere karşı kışkırtılan düşmanlaştırılan işçi ve emekçiler anlayacaktır. Sabah akşam patronlar, işçilere “ekmek” verdiklerinden bahsediyorlar. Sanki karşılıksız veriyormuş, işçinin alınterini son damlasına kadar sömürmüştüğü gibi bir de karşılığında “minnet”

bekliyorlar. Hakkını arayanı da Kod 29’la “ahlaksız” damgası vurup kapı dışarı ediyorlar. Patrona sorduğunda “ekmek yediği yere ihanet etti” diyor. Tayyip Erdoğan, kıdem tazminatına göz diktiğinde, patronların kongresinde çıkıp “işveren ihanet içinde olan kişiyle çalışmak zorunda değil” demedi mi?

Beslediğimiz biri var: Arzu Sabancı

Mültecileri istemediğini açıktan söyleyen bir patron var: Arzu Sabancı. CHP’li Engin Özkoç da hemen atlayıp “nerede iş dünyasının diğer babayıtları” diye alkış tutmuş. Arzu Sabancı’nın denizcilik şirketine milyarlar kazandıran gemilerde ucuz göçmen emeği sömürsü var. Sabancı Holding ve diğer büyük şirketler kayıt dışı işçi çalıştırmamakla kendileri-

ni aklayacaklarını zannediyorlar ama o fabrikaların kullandığı araçları üreten yan sanayide yine göçmen işçiler sömürülüyor. Arzu Sabancı babayıtlık falan yapmıyor. Suriyelilerin yanına bile yaklaşamayacağı lüks villasından nefret kusuyor. Ne de olsa bu kışkırtmaların sonunda Boğaz kenarı değil, Zeytinburnu, Bağcılar karışacak... Onların çarkları dönecek, camı yananlar, birbirini kıranlar emekçi halktan insanlar, göçmenler, ezilenler olacak. Sabancı’nın istediği, Engin Özkoç’un alkış tuttuğu budur!

Ahlaksızlar ahlaksızlıklarına, suçlular suçlarına ortak ararlar. İşçi sınıfı ve emekçiler patronların ahlaksızlığına da suçlarına da hiçbir surette ortak olmamalıdır.

Esas biz asalak patronları istemiyoruz!

Denim Kumaşçılık işçisi yalnız değildir!

Tekirdağ Muratlı’da bulunan Dynamo Denim Kumaşçılık işçileri kötü çalışma koşulları ve düşük ücretlerinden dolayı DİSK’e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası’nda örgütlendiler. Bunun üzerine patron iki öncü işçiyi işten çıkardı. Sendikadan istifa etmeleri için ise içerideki işçilere baskı yaptı. Çıkarılan işçiler sendikalarıyla beraber fabrika önünde direnişe başladılar. Daha sonra iki işçiyi daha işten çıkaran patrona karşı direniş sürerken, vardiya değişimleri için gelen servislerdeki arkadaşları da sloganlarla arkadaşlarına destek

veriyor. Temmuz sonuna kadar çıkarılan işçi sayısı 11’i buldu.

İçerideki sendikal örgütlülüğü kırmak için öncülerini işten çıkarmak patronların en sık kullandığı yöntem. Buna karşılık işçilerin kararlı duruşlarıyla ve azimleriyle işyerlerine sendikayı getirdiği de en bilinen gerçek. Trakya önemli sanayi bölgelerinden birine ev sahipliği yapıyor. Trakya işçisi ise artık iyice boğazımıza kadar dayanan ekonomik krize örgütlenerek göğüs germeye çalışmak konusunda örnek olmaya devam ediyor. Bel Karper grevi, Indomie

Adkoturk direnişi ve şimdi Denim Kumaşçılık işçileri, arada toplu sözleşmeleri için greve çıkıp, kazanımla sonuçlanan Hakan Plastik grevi. Patronlar huzursuz. İşçiler ise artık bu düzende yalnız başına olduklarında bir şeyin değişmeyeceğini, ancak örgütlü oldukları zaman kazanım elde edebileceklerinin farkına her geçen gün daha çok varıyor. Denim Kumaşçılık işçileri ekmek ve hürriyet mücadelesi verirken tüm emek dostlarını desteğe bekliyor.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Orman yangınları: Millete felaket, birilerine fırsat!

En önemlisi bundan sonra ne olacağıdır. Yanan orman arazilerinin tamamı ve daha da fazlası tekrar ağaçlandırılmalıdır. Ancak bunun yöntemi bir kez daha IBAN numaraları yayınlamak, fidan dikme kampanyası adı altında insanlardan para toplamak değildir. Devletin bilimsel temelde bir planlamayla bu konuyu ele alması gerekmektedir. Bu tür bir planlama ve ilgili odaların, meslek örgütlerinin, sendikaların denetimi olmaz ise, “fidan diktik tutmadı bu arazi orman vasfından çıktı” diye yeni 2B vurgunları gündeme gelebilir. Asla ama asla Türkiye'nin en önemli turistik merkezlerinde bulunan ve pek çok rantiyenin ağzını sulandıran arazilerin tek bir metrekaresinin dahi imara açılmasına müsaade edilmemelidir.

Son üç gün içerisinde 21 ilde 85 orman yangını çıktı. Bu yangınlardan 74'ü kontrol altına alınırken, Antalya, Adana, Osmaniye, Mersin ve Muğla'daki toplam 11 yangın devam ediyor. 4 kişinin hayatını kaybettiği yangınlarda ormanlar ve yabani hayvanların yanı sıra çiftlik hayvanları, tarım arazileri, seralar da zarar gördü. Bu yaşananlarla ilgili “milli felaket” tanımlaması yapılıyor. Gerçekten de yangınlar tüm emekçi halkı derin bir üzüntüye ve kaygıya sevk ediyor, haklı bir öfke uyandırıyor. Ancak iktidar sözcüleri “milli felaket” dediğinde bu konuda hiç de samimi olmadıkları görülüyor. Öncelikle belirtmek gerekir ki ormanlar sadece uluslara değil tüm insanlığa da aittir. Nitekim dünyanın uydudan çekilen görüntülerinde sınırlar gözüküyor. Yıldan yıla dünyanın yeşil rengi soluyor ve çevre krizi tüm insanlığı etkiliyor. Ancak bu, iktidarın ormanlarla ilgili ortaya koyduğu “milli” söyleminin samimiyetini ve gerçekliğini sorgulamayacağımız anlamına gelmez.

İktidarın orman talanındaki kabark sicili

Zira bu iktidarın “Orman vasfını yitirmiş arazi” (2B arazileri olarak da biliniyor) adı altına orman arazilerini ranta açmak konusunda kabark bir sicili var. Orman vasfını yitiren arazilerin önemli bir kısmının yangın geçiren bölgeler olması, bu arazilerde daha sonrasında pek çok otel ve turistik tesis inşaatı yapılması, halkın her orman yangınında bir müteahhit parmağı aramasına neden oluyor. Sadece bu da değil, Erdoğan, bu yılın başında yayınladığı bir kararname ile 28 Nisan 2018 itibarıyla üzerinde yerleşim yeri olan orman alanlarını, orman sınırları dışına çıkardı. Yani iktidar ormanı koruyup, orman arazilerindeki

yapılaşmayı önleyeceği yerde tam tersini yapıp, son dönemin popüler tabiriyle “ormana çöken” müteahhitlerin ve mülk sahiplerinin çıkarlarını korudu.

Tarım ve Orman Bakanı Pakdemirli, yangınlarla mücadelede 3 uçak ve 38 helikopterin kullanıldığını söyledi. Ancak bu açıklamayla Türk Hava Kurumu bünyesinde olan ve kullanım dışı bırakılan yangınla mücadele uçakları, uçak eksikliği dolayısıyla Rusya ve Azerbaycan'dan uçak getirilmesi başka bir tartışmayı da tetikledi. Erdoğan, THK'da yangınla mücadelede kullanılabilecek nitelikte uçak yok diyor. Ancak THK'nın envanterinde bulunan 6'sı uçuşa hazır 9 CL-215 tipi yangın söndürme uçağının neden kullanılmadığı konusuna net bir yanıt verilmiş değil. Bu konuda yanıt vermesi gereken kişi olan, Türk Hava Kurumu'na kayyım olarak atanmış Cenap Aşçı ise ülke yarığın düğüne gitmiş! “Özel bir durum” söz konusu mu?

Erdoğan ve AKP'nin ormanlarla ilgili sicilinde, müteahhitlerin, mülk sahiplerinin, orman arazilerinin taliplisi yerli ve yabancı para babalarının “özel durumlarını”, milli menfaatlerin önünde tutmak var. İstanbul'un Kuzey Ormanları'ndan Cerattepe'ye; Kaz dağlarından Rize İkizdere'ye kadar bunun sayısız örneği söz konusu.

Ormanları kimler yakıyor?

İktidarın pratiği ortada olduğu için hamasete sarılmaktan başka çare kalmıyor. Bu noktada da “Ormanları PKK yaktı” söylemi öne çıkıyor. PKK ile ilişkili Ateşin Çocukları diye bir grubun pek çok orman yangınına üstlendiği biliniyor. Henüz bu yangınları üstlenen olmadı, yakalanmış bir şüpheli de yok (Manisa Valiliği Turgutlu'da PKK ile bağlantılı oldukları id-

diasıyla yakalanan iki kişinin orman yangınıyla ilgisi olmadığını açıkladı) ama aynı yapının bu yıl içinde de bazı orman yangını ve kundaklama eylemlerini sosyal medya üzerinden üstlendiği belirtiliyor. Özellikle aynı anda çok sayıda yangın çıkması sabotaj kuşkusunu arttırırken, halkta bu yönde de ciddi bir tepki ve öfke oluşuyor.

Öte yandan aynı günlerde dünyanın pek çok bölgesinde de eş zamanlı yangınların çıktığı ve bu yangınlarda aşırı sıcaklık ve kuraklığın etkili olduğu da biliniyor. NASA'nın uydu üzerinden tespit edip yayınladığı günlük verilerde ABD'nin Oregon'dan Kaliforniya'ya bütün Batı kıyısı boyunca, İtalya'nın Güneyi (özellikle Sicilya adası), Ukrayna'nın güneyi, Rusya'nın Kuzeydoğusu Sibirya ile Afrika'nın güneyinde yoğunlaşan eş zamanlı çok sayıda orman yangını olduğu görülmekte. Orman yangınlarının nedenleri arasında doğal sebepler dışında, ihmaller kadar sabotajlar ve kundaklamalar da vardır.

Son yangınlarda ormanın farklı yerlerinde alevlerin yükselmeye başladığını gösteren video görüntüleri de sosyal medyada sabotaj kanıtı olarak gösteriliyor. Oysa çam ormanlarında, yanan kozalakların alev topu halinde patlayarak 200 metreye kadar yayılabildiği biliniyor. Bu gerçekler elbette ki sabotaj olmadığını da delili değildir. (Orman yangınlarının nedenleri arasında doğal sebepler dışında, ihmaller kadar sabotajlar ve kundaklamalar da vardır. Bunları belirtirken devletlerin en büyük orman katilleri olduğunu da unutmamak gerekir. Vietnam'da ormanlarda saklanan gerillalara karşı Napalm isimli kimyasal yangın bombalarıyla katliam yapan ABD emperyalizmi pek çok devlete

esin kaynağı olmuştur. Türkiye'de de gerek sınır içinde, gerekse de Kuzey Irak'ta sınır ötesinde gerçekleştirilen askeri operasyonlarda hektarlarca ormanın yanıp kül olduğu bilinmektedir.)

İktidar milliyetçi propagandayla milli olmayan duruşunu örtemez

Delil gerektirmeyecek kadar açık olan şey siyasal iktidarın bir kez daha sorumluluk üstlenmekten kaçmak için bir propaganda faaliyeti içine girmiş olmasıdır. İktidar bir kez daha “milli” olmayan duruşunu milliyetçi/şoven propaganda ve çarpıtmalarla örtmeye çalışmaktadır. Sabotaj var ise de bu, iktidarın sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. Üstelik geçmişte bu tür sabotajları üstlenen bir örgüt de söz konusu. Demek ki Türkiye'de yangına davetiye çıkararak sıcaklık ve iklim koşullarına ek bir risk unsuru daha söz konusudur. Ve bu durumda THK'nın atıl tutulan uçakları da dahil olmak üzere hükümetin yanlışlarının tartışılması doğaldır.

Kuzey Kıbrıs'a son ziyaretinde Erdoğan ve Bahçeli'nin iki ayrı uçak, heyetler için ayrı uçak, korumalar için ayrı uçak, makam araçları için ayrı nakliye uçakları derken toplam sekiz uçak kullanılmış olması ve bunun bir gösteriş vesilesi edilmesi ama yangınla mücadelede yetersiz kalınması elbette sorgulanacaktır. “Helikopterler uçaktan daha etkili” diye bir cevap olamaz. Çünkü sonuçta ve toplamda apaçık bir yetersizlik söz konusudur. Tek bir uçağın dahi atıl tutulmaması gerektiği, eğer etkinlik ve eksiklikler söz konusu ise bunların giderilmesi gerektiği açıktır. Sadece uçaklar da değil.

Halkın yangınla mücadelede seferber olması çok önemli bir dayanışma ve duyarlılık örneğidir.

Ancak ormancılıkta, itfaiye teşkilatında sürekli eksik istihdamla ve sözleşmeli personelle çalışmanın acı sonuçları da görülmelidir. Tüm bunlar için ekonomik sıkıntılar asla bir gerekçe olamaz. “İtibardan tasarruf edilmez” sloganı ile külliyeleri, makam araçlarını ve her türlü şatafatı özendiren iktidar belli ki yangınla mücadeleden tasarruf etmiştir.

Yangına önlem al! Vurguna geçit verme!

Ve en önemlisi de bundan sonra ne olacağıdır. Yanan orman arazilerinin tamamı ve daha da fazlası tekrar ağaçlandırılmalıdır. Ancak bunun yöntemi bir kez daha IBAN numaraları yayınlamak, fidan dikme kampanyası adı altında insanlardan para toplamak değildir. Devletin bilimsel temelde bir planlamayla bu konuyu ele alması gerekmektedir. Ormancılık uzmanları pek çok bölgede yangından sonra arazinin kendi haline bırakılmasının, bölgeye uygun olmayan rastgele fidan dikimlerinden daha etkili bir yöntem olduğunda birleşiyor. Örneğin kızıl çam ağaçları “küllerinden yeniden doğan ağaçlar” olarak tanımlanıyor. Bu tür bir planlama ve ilgili odaların, meslek örgütlerinin, sendikaların denetimi olmaz ise, “fidan diktik tutmadı bu arazi orman vasfından çıktı” diye yeni 2B vurgunları gündeme gelebilir. Asla ama asla Türkiye'nin en önemli turistik merkezlerinde bulunan ve pek çok rantiyenin ağzını sulandıran arazilerin tek bir metrekaresinin dahi imara açılmasına müsaade edilmemelidir. Çiğirimiz yandı ve yanmaya devam ediyor ama millet felaket yaşarken çiğirimizi sökmeye niyetlenenlere karşı da teyakkuzda olmaya devam etmek zorundayız.

Havada karada vurgun!

Ormanlar yanmaya devam ediyor. Halk bir an evvel yangınların söndürülmesini, yangın dolayısıyla oluşan zararların giderilmesini, yangınlar söndürüldükten sonra ise yanan arazilerin korunmasını ve imara açılmasını istiyor. Hükümet yangınların söndürülmesinde yeterince beceri ve başarı gösteremiyor. Zararların giderilmesinde ise TOKİ'nin kredili ev projeleri uçaktan bile hızlı bölgeye ulaşmış durumda. Yanan bölgelerin imara açılmaması konusundaysa niyeti çok önceden bozmuş bir iktidar var. Erdoğan, bu yılın başında yayınladığı bir kararname ile 28 Nisan 2018 itibarıyla üzerinde yerleşim yeri olan orman alanlarını, orman sınırları dışına çıkardı. Bu karar ile Erdoğan ormanı koruyup, orman arazilerindeki yapılaşmayı önleyeceği yerde tam tersini yapıp, son dönemin popüler tabiriyle "ormana çöken" müteahhitlerin ve mülk sahiplerinin çıkarlarını koruyordu. 28 Temmuz'da ise orman yangınları başlamış ve giderek yayılmaktayken bir başka kanun Resmi Gazete'de yayımlandı.

Yangından kanun kaçırma: Ormanlar, tarlalar, meralar, kıyılar sermayeye peşkeş çekiliyor!

Yangınlar sürerken Resmi Gazete'de yayınlanan 7334 sayılı "Turizmi Teşvik Kanunu ile bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun"un birinci maddesi orman arazilerinin turizm yatırımlarına açılmasını, altıncı maddesi, Turizm Bakanlığı tarafından Milli Parklara konaklama tesisi yapım izni verilebilmesini öngörüyor. Yeni yasa tüm bu tasarruflarda ÇED raporu zorunluluğunu kaldırıyor. Sadece ormanlar değil, tarım alanları ve meralar da kolaylıkla turizm alanı haline getirilebilecek. Kanuna göre "kararı verilen yatırımlar hakkında, yatırımın gerçekleşmesi için alınması gereken tüm izin, onay ve ruhsatlar, ilgili kurumlarca başkaca hiçbir işleme gerek kalmaksızın on beş gün içinde verilecek!"

Aslında bu son karar bir yönüyle turizm patronlarına ve para için orman, tarla, mera, sahil demeden her yere beton dökmeye hazır gözü dönmüş müteahhitlere "artık ormanları yakmanıza gerek yok dükkân sizin" diyor. Yani orman yangınlarının olağan şüphelisi arazi vurguncuları, müteahhitler ve turizm patronları bu yasa ile artık olağan şüpheli olmaktan çıkıyor. Artık ormanlara yakmadan da

çökebilecekler.

Türkiye A.Ş.'nin kaçınılmaz sonucu: Milli serveti yağmala özel serveti arttır

Konu kâr ve rant olduğunda ormanların iktidar için zerre kadar değeri yok. Türkiye'yi Anonim Şirket olarak yönetme anlayışının kaçınılmaz sonucu "milli serveti" yağmalayıp "özel serveti" arttırmak. Daha yangınlar sürerken evi yanan insanlara krediyle ev satmak için proje üreten TOKİ ve bunu "keşke benim de evim yansaydı diyecekler" şeklinde pazarlama yüzüzlüğü gösteren AKP'li Gündoğmuş Belediye Başkanı aslında sürçülisan etmiyor. İktidarın resmi politikasını anlatıyor. Nitekim Manavgat Kalemler Köyü Muhtarı da Erdoğan'ın bölge ziyaretinde halka benzer kredili ev alma fırsatları sunduğunu anlatıyor.

Hani helikopterler daha etkindi? Hani uçaklar işe yaramıyordu? Her dediğinizin tersi çıkıyor!

Karadaki müteahhit vurgunu artık kimseye şaşırtıcı gelmiyor. Ama olaylar gelişirken bir de havadaki müteahhit vurgunu ortaya çıktı. Türk Hava Kurumu'nun uçaklarının neden kullanılmadığı, Tarım ve Orman Bakanlığı'nın neden yangın söndürme uçak ve helikopterlerini ihale usulü kiralama yoluna gittiği tartışma konusu edildi. Erdoğan sinirli bir şekilde THK'nın elinde uçak falan yok diye soru soranları azarladı. Orman Bakanı Pakdemirli ise uçakların etkin olmadığını bu yüzden belirli bir süre içinde daha yüksek tonajla su atabilen helikopterlere yönelindiklerini anlattı. Yunanistan'da, İtalya'da, İspanya'da Portekiz'de yani tüm Akdeniz sahili boyunca THK'nın envanterinde bulunan uçaklar kullanılırken neden bunlara Türkiye'de hurda muamelesi yapıldığı elbette ki kuşku uyandırıyor. Üstelik şimdi Hırvatistan'dan destek için getirilen Erdoğan'ın ve Pakdemirli'nin işe yaramaz dediği uçaklardandı. Nihayet işin uzmanlarından eski THK Başkanı emekli hava generali Erdoğan Karakuş duruma açıklık getirdi.

Meğerse Pakdemirli'nin verdiği bilgi tamamen yanlışmış. Esas etkin olmayan uçaklar değil, helikopterlermiş. Zira Akdeniz'de çam ormanlarından oluşan bir bitki örtüsü hakim. Bu helikopterler yangına doğru al-

çaldığında pervaneleriyle yanan kotaların etrafa fırlamasına neden oluyor ve yangını söndürmek şöyle dursun yayılmasına neden oluyormuş. Bu yüzden helikopterlerin su taşıdığı haznelerinin bağlı olduğu halatlar uzatılmış. Ama bu sefer de su hazneleri rüzgârdan sallanıyor ve pilotun suyu yangının üstüne isabet ettirmesi neredeyse imkânsız hale geliyormuş. Sosyal medyada bir vatandaş alevleri tutturamayan helikopter pilotuna sövüyor. Halbuki pilotun günahı yok. Tam da Karakuş'un dediği gibi... Helikopter yangına müdahaleye uygun değil! Ayrıca Türkiye'nin Rusya ve İran'dan getirttiği büyük tonajlı uçakların giremediği vadilere müdahale için de iskartaya çıkartılan THK uçaklarının kullanılması elzemmiş. Bu bilgileri veren Erdoğan Karakuş, televizyonlara gün aşırı çıkartılıp iktidarın politikalarını cansiperane müdafaa eden emekli asker, güvenlik uzmanı vb. kadrosundan. Onun da AKP'ye ve Erdoğan'a karşı bir komplo içerisinde olduğunu düşünmek için bir neden yok.

Karada havada müteahhit vurgununa, vurguncu istibdad düzenine son!

Hal böyle olunca gözlerin Türkiye'yi dünyada yangınla mücadelede en çok helikopter kullanan ülke haline getiren, yangın söndürme uçaklarını da hangarlarda çürümeye terk edip, pilotlarını işten çıkartan ihalelere dönmesi doğal. Bu ihalelerin geçmişte de tartışma konusu olduğunu görüyoruz. Örneğin helikopter ihalesini alan Bordo Grup THK'dan 34 milyon TL daha pahalı bir teklif vermiş. Şimdi hem daha pahalıya mal olan hem de hedefi tutturamayan helikopterlerle yangınları söndürmeye uğraşıyoruz. Hem Bordo Grup hem de daha önce yine helikopter ihalesini alan bir şirket olan Gökten havacılık şirketlerinin aslında birer inşaat, mimarlık ve müteahhitlik şirketinin uzantısı olduğu herhalde kimseye şaşırtıcı gelmeyecektir. Sadece karada değil havada da muhtemel bir müteahhit vurgunuyla karşı karşıyayız. Tabii ki bu vurgun da tüm vurgunlar gibi hesap soran, hakkını arayan, ormanına, milli servetine sahip çıkan halkı bölücü, terörist, hain ilan eden istibdad rejiminin baskısıyla el ele gidiyor. Ekmeğimiz için olduğu kadar, ormanlarımız istibdada karşı hürriyetin kazanması gerekiyor.

Armağan Tulun

Alevlerin içine giren kahramanlar yılda en fazla 9 ay 29 gün ekmek yesin öyle mi?

Ormanlar yanmaya devam ederken halkın acısı da öfkesi de yükseliyor. Bir yanda yanan ağaçlar, ormanlarda yaşayan yangından kaçamayan canlılar, yerleşim yerlerini de etkisi altına alan yangınlarda yanan evler, köylülerin yetiştirdiği hayvanlardan ölenler, kül olan tarım arazileri diğer yanda devletin yangınları söndürme konusunda gösterdiği beceriksizlik ve içine düştüğü acz... Özellikle havadan müdahalenin çok yetersiz şekilde yapılması Türk Hava Kurumu (THK) uçaklarının neden kullanılmadığını, uçak ve helikopter ihalelerini gündeme getirdi. İktidarın yangına hazırlık konusunu ne kadar ciddiye aldığı bir göstergesi THK'nın uçakları konusu ama bir de işin işgücü yani orman işçileri boyutu var.

Ormanlarda yangınla mücadele ve ormancılık faaliyetlerinde çalışan işçiler 5 ay 29 günlük sözleşmelerle geçici işçi olarak istihdam ediliyor. Hazine ve Maliye Bakanlığı onay verirse de sözleşmeleri 4 ay süre ile uzatılıyor. Yani yaklaşık 8 bin 600 geçici orman işçisinin yılda en fazla 9 ay 29 gün sigortası yatıyor, o kadar süre evine ekmek götürebiliyor. Bu yıl 19 Mayıs'ta Tarım ve Orman Bakanı Pakdemirli attığı bir tweet ile güzel haber diye Hazine ve Maliye Bakanlığının süre uzatımını onayladığını, orman işçilerinin 4 ay daha çalışacaklarını duyurmuştu. Yani bakanlığın onay vermemesi ve bu yangınlarla o işçilerin yokluğunda mücadele etmek de bir ihtimalmiş. Demek ki orman yangınlarına karada en deneyimli şekilde müdahale edecek işçileri evine göndermeyi, ormanları yılın yarısında başıboş bırakmayı iktidar aklından geçirebiliyormuş. Şimdi lütfedip de sözleşmesini uzattıkları o işçilerden ikisi, Manavgat'taki yangında canını verdi! Hayatta olsalar Ekim ayının sonunda işsiz kalacaklardı. Şu ana kadar yangınla mücadele sırasında yaralanan en az 12 orman işçisinin başına gelecek de bu.

Üstelik yangınlar sadece yaz aylarında çıkar diye bir kaide mi var? Geçtiğimiz yılın son günü, 31 Aralık 2020'de, sadece Kastamonu Orman Bölge Müdürlüğü'ne bağlı işletmelerin sorumluluk alanında, tek bir günde dört orman yangını çıkmış. Bu tür durumlarda, yetersiz sayıda işçi istihdam edildiği için yangınlar ancak diğer orman bölge müdürlüklerinden yangın söndürme ekiplerinin desteği ile söndürülebiliyor. Düşünün Kastamonu Taşköprü yangınına müdahale için Mersin'den yangın söndürme ekibi desteğe gelmiş. Yangına ilk yarım saat içinde müdahale kritik önemde iken, 8-10 saatlik mesafeden gelen destek ekipleri beklenirse zayıf boyutu da katlanarak artar. THK uçakları kadar orman yangınlarına geç müdahalenin ne kadarının işçi sayısının yetersizliğinden kaynaklandığı da iktidarın cevap vermesi gereken bir sorudur.

Yangın işçilerinin geçici sürelerle istihdam edilmesi, sayılarının azlığının yanında sahip olduğu ekipmanların yetersizliği de cabası. Yangınlarla birlikte halk yardım toplamak için seferber olurken özellikle ilk günlerde en fazla dile getirilen ihtiyaçların arasında yanmaz bot ve kıyafetler geliyordu. Tabii ki bu malzemelerin bir kısmı yangın bölgelerinde yaşayan ve seferber olan insanlar için de isteniyor. Ama bir süre önce Adana, Edremit ve Saimbeyli Orman İşletme Müdürlüklerindeki yangın işçileri ile yapılan bir anketin sonuçları bu ihtiyacın sadece profesyonel olmayan ekiplerin ihtiyacı olmadığını gösteriyor. Ankete katılan işçiler, her yıl kendilerine yangında kullanılmak üzere birer gömlek, pantolon, yangıncı botu, şapka, tişört, kemer, maske, gözlük ve eldiven dağıtıldığını ama bunların yanmaz özellikte olmadığını, örneğin maskelerin toz maskesi şeklinde olduğunu söylüyor.

Bugün hepimiz yangınların bir an önce söndürülmesini istiyoruz, THK uçaklarının peşine düşeceğiz ya da yanan arazilerin imara açılmamasının takipçisi olacağız diyoruz ya, canları pahasına alevlerin içine giren, yaşamını yitiren ve işsiz bırakılan orman işçilerini de unutmamalıyım. Ormanlara anında ve yeterli şekilde, başka bölgelerden destek beklemeden müdahale edebilecek sayıda orman işçisinin geçici değil, kadrolu şekilde istihdam edilmesinin de takipçisi olalım.

Şiar Rişvanoğlu**Adım adım gelen ırkçı katliam ve katil güruhu saklamaya çalışan yetkili güruh!**

Burjuvazinin ve iktidarın ırkçı, göçmenleri dışlayan ve suçlayan, Kürtleri hedef gösteren söylemleri her aşamada zehirli meyvelerini vermeye devam ediyor. Son olarak Konya'nın Meram ilçesinde 30 Temmuz 2021 Cuma günü, Kars'tan Konya'ya göç etmiş bir Kürt aile olan Dedeoğlu ailesi katledildi. Gerçekleştirilen silahlı saldırı sonucu aileden 7 kişi yaşamını yitirdi, ailenin bulunduğu ev ateşe verilerek yakıldı. Dedeoğlu ailesi, sadece iki buçuk ay önce 12 Mayıs 2021 tarihinde de kendilerini ülkücü olarak tanıtan ve o bölgede tek bir Kürt'ü barındırmayacaklarını haykıran bir grubun ırkçı saldırısına uğramış ve aileden 6 kişi vahşi bir şekilde bıçak ve demir çubuklarla yaralanmıştı. **Bu olaydan hemen sonra saldırganlardan bir kısmı tutuklanmış ama daha sonra aşama aşama serbest bırakılmıştır. Bu son katliam ilkinin devamı niteliğindedir ve açıkça ailenin Kürt kimliğine yönelik ırkçı bir saldırdır.**

Gerek aile bireyleri gerekse avukatları defalarca devletin emniyet teşkilatından koruma istemiş ama cevap olarak koruma verilmediği gibi ilk saldırının failleri serbest bırakılmıştır. Olay sırasında kameraya geçmiş görüntüler ise saldırının birden fazla kişi tarafından ve son derece profesyonel bir biçimde gerçekleştirildiğini göstermektedir. 7 kurbanın vücutlarında 20 mermi bulunmuş, bu mermilerin 7'si ise kurbanların kafalarından çıkmıştır. Bu saldırının ardından yetkililer, daha ilk andan itibaren, adeta "ülkücü" katil ya da katilleri korumak istercesine meselenin kurbanların Kürt oluşları ile bir ilgisinin olmadığını söylediler. Önce Adalet Bakanı Abdülhamit Gül: "İlk bulgulara göre bu konunun etnik bir temele dayanmadığı konusunda tespitler var" dedi. Hangi bulgular ve hangi tespitler? Önceki saldırıda Dedeoğlu ailesinin ırkçı saldırıya işaret eden ifadelerini geçersiz kılan hangi delillere ulaşılmıştır? Boğazına kadar kirli ilişkiler batmış olan İçişleri Bakanı Soylu ise şöyle buyurdu: "Bunun Türk, Kürt meselesi tarafıyla bir ilgisi yoktur. Bunu, bu meseleye çekmek bu saldırı kadar tehlikelidir, bu saldırı kadar hem kınanacak alçak bir değerlendirmedir. Bu memleketin kardeşliğiyle kimse uğraşmasın." Hangi "söz" hangi "değerlendirme" bir ailenin toplu şekilde katledilmesi kadar kınanacak nitelikte olabilir. Soylu'nun sözleri bir ailenin topluca katledilmesini önemsizleştirmek değil de nedir? Dedeoğlu ailesi Kürt olmasaydı Soylu yine bu şekilde mi konuşurdu? Hemen onun ardından koruya katılmış olan Cumhurbaşkanı Yardımcısı Fuat Oktay da ekledi: "Ülkemizdeki birlik ve beraberliği baltalamak isteyen çevrelerin olayları başka bir yöne çekmeye çalışması şaşırtıcı değildir. Kardeşliğimiz üzerinden yapılacak provokasyonlara asla müsaade etmeyeceğiz." Kardeşlerimizin katledilmesini engelle(ye)meyenler, göz göre göre gelen katliama seyirci kalanların, kardeşliğimiz üzerinden yapılacak provokasyonları engelleme becerisi ve daha kötüsü böyle bir niyeti olduğuna güvenebilir miyiz?

Biz bu suçlu psikolojisini ve "ırkçı dayanışma"yı kardeşimiz/ahbarımız Hrnt Dink'in katlinden sonra yine dönemin yetkililerin ağzından dökülen "olayın Ermeni meselesi ile ilgisi yok birkaç gencin işi" sözlerinden çok çok iyi hatırlıyoruz. Rastlantıya bakın ki; Konya Emniyet Müdürü Engin Dinç, Dink cinayetinin en önemli isimlerinden olan Erhan Tuncel'i "muhibir" yaptığı belirtilen kişi olarak gazeteci Dink'in öldürüleceğinden haberdar olan ilk isimler arasında yer alıyordu. Dink davası sonucunda, Dinç hakkında "ihmalî davranışla kasten öldürmek" suçundan beraat, "Kamu görevlisinin görevi ihmal" ve "Kamu görevlisinin görevi kötüye kullanması" suçlarından ise zaman aşımı nedeniyle düşme kararı verilmişti. **Dinç, Hrnt Dink suikastının gerçekleşeceğinden haberdar olan ilk isim olmasına rağmen AKP tarafından ödüllendirilerek İstihbarat Daire Başkanlığına getirilmiştir.**

İrkçilik sadece iktidar partilerine has bir şey değil. Bizzat Kürtlerin oyları sayesinde İstanbul, Ankara, Mersin ve Adana başta olmak üzere birçok il ve ilçede yerel yönetimleri kazanan CHP'nin Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun görevlendirdiği heyet, Konya'da vali ve emniyet müdürü ziyaretlerinden sonra, **olaydaki Kürt kimliği meselesine vurgu yapmaksızın, olası fail olan ülkücü gruplara, onları kollayan Soylu gibi yetkililere ilişkin tek bir kelime dahi etmeksizin** şu açıklamayı yapmıştır: "İnanıyoruz ki bu menfur olay Konya'mızda yüzyıllardır var olan sevgi ortamını, Türk-Kürt kardeşliğini zedeleyemeyecektir". Kardeş katillerine ve onların kollayıcılarına iki kelam edemeyen, o kollayıcılardan hem de Hrnt Dink'in kanını üzerinde taşıyan şüpheli emniyet müdürü Engin Dinç'i ziyaret etmekle, ondan bilgi almakla övünen "kardeşlik" havarileri! Kürtlerin deyişi ile "Vay limin!"

Geçmişte Sivas, Gazi, Çorum, Dersim, Zilan'da örnekleri yaşanmış olan katliamların hesabının sorulamamış olması daha büyük katliam ve saldırıların habercisi olmuştur. İzmir'de HDP binasına yapılan saldırıda Deniz Poyraz'ın katledilmesinin ardından da devlet cinayetin üzerini kapattı. "Bu saldırı hepimize yapılmıştır" edebiyatı Kürtlerle bir dayanışma duygusunun değil, Kürtlere karşı ırkçı saldırıyı örtbas etme çabasının bir ifadesiydi. Deniz Poyraz'ın katiline gösterilen şefkat, cinayete yönelik protestolara yapılan polis saldırıları, MHP şefi Bahçeli'nin cinayetten sonra katili değil Deniz Poyraz'ı terörist olarak yaftalaması saldırıya uğrayan Kürtlere değil katliamcılara güven vermiştir. İçinde bulunduğumuz günlerde hiçbir somut delil ve bulgu olmadığı halde tüm toplumu derinden sarsan orman yangınlarının faturasını da Kürtlere çıkaran ırkçı bir kampanya sürmektedir. Konya katliamı bu ortam içinde gerçekleşmiştir.

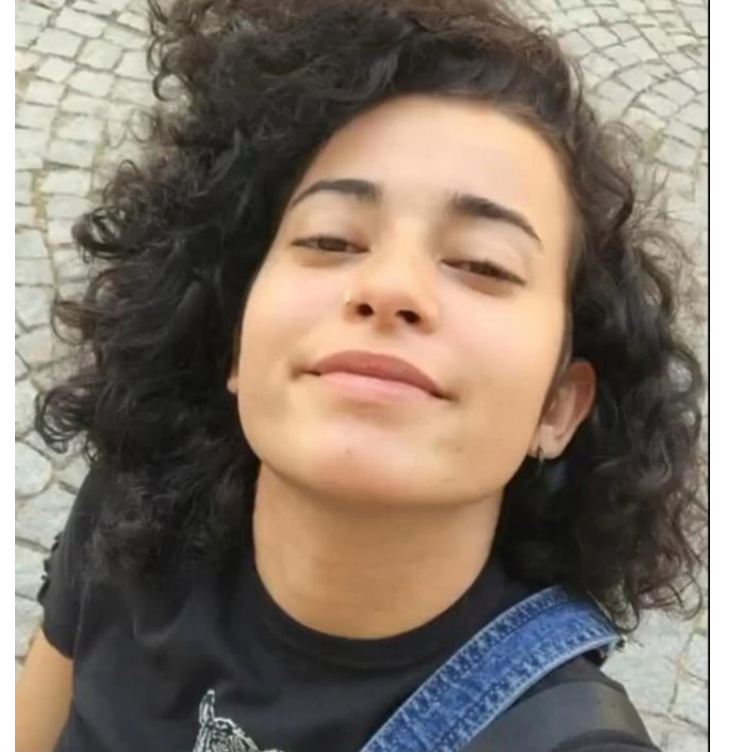
Kürtlere, hele ki bu olayda olduğu gibi yoksul Kürtlere yapılan her saldırı, tıpkı geçmişte yapılanlar gibi Türkiye'nin işçi ve emekçi sınıflarına, yoksullarına da yapılmış sayılmalıdır. Bu yüzden bu katliam ile ilgili derhal ve zaman geçirmeksizin bağımsız, tarafsız ve etkin bir şekilde soruşturma yürütülmeli, sorumluları derhal yakalanmalı, en ağır biçimde cezalandırılmalıdır. İrkçi nefret saldırılarına hedef gösterilmiş olan tüm kişi ve topluluklar göstermelik olarak değil gerçekten hukuki ve fiili koruma altına alınmalıdır. Kürtlerin siyasi temsilcilerine yönelik hedef gösterme ve linç girişimleri hukuki ve cezai soruşturma ve yargılamalara konu olmalıdır.

Vakit kaybetme lüksümüz yok: Öz savunma yaşatır!

2021'in henüz ilk 7 ayında 208 kadın öldürüldü. Geçtiğimiz gün Azra Gülenam Haytaoğlu'nun cinsel saldırıya uğradıktan sonra işkenceyle katledildiğine şahit olduk. Halihazırda kaybolan ve aranmaya devam eden kadınların haberlerini duyuyoruz. Kadın katillerinin sırtını erkek egemenliğine yasladığını, karakollarda ve mahkemelerde nasıl "hoşgörüle" muamele göreceklerini hesapladıklarını biliyoruz. Bu sebeple kadın cinayetleri ne bir katilin akıl sağlığına indirgenebilir ne de adi bir vaka olarak ele alınabilir. Katillere bu güveni veren istibdadın kadın düşmanı politikalarıdır. Kadın düşmanı politikaların her gün yeniden üretildiği erkek egemen kapitalist sistemdir.

Kadınlar öldürülüyor, katiller korunuyor

Mahkemelerin değil kadın cinayetlerini önlemeyi, adeta kadın cinayetlerini teşvik edici kararlar verdiğine her gün tanık oluyoruz. 19 yaşındaki Aleyna Çakır'ın tırnaklarının arasında DNA'sı tespit edilmesine rağmen katili Ümitcan Uygur'un serbest bırakıldığını izledik. Öldürülmeden önce 23 kez suç duyurusunda bulunan, suç duyurusunda bulunduğu savcılık tarafından birçok kez katili ile "uzlaştırılma"ya çağrılan, sokak ortasında satırla katledilen Ayşe Tuba Arslan'ın katiline geçtiğimiz aylarda "haksız tahrik" indirimi uygulandığını gördük. Şiddeti arttırdığı, aile yapısını bozduğu iftirası ile bir gecede feshedilen İstanbul Sözleşmesi'nin yerine "kadına şiddete sıfır tolerans" reklamları paylaşan istibdadın kadın cinayetlerini nasıl "tolere edilebilir" gördüğünü geçtiğimiz aylarda Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Derya Yanık'tan bizzat

işittik. Özellikle İstanbul Sözleşmesi'nin feshinin ardından karakollara koruma kararı için giden kadınların polisler tarafından 6284 sayılı Kanun yürürlükte değilmiş gibi sıkça geri çevrildiklerini duyuyoruz. Gözaltına alınan kadın katillerine kimi zaman kelepçe dahi takılmadığını, uzaklaştırma kararları için getirildiği söylenen elektronik kelepçelerin üniversite öğrencilerine takıldığını izliyoruz.

Aynı iktidarın kadına yönelik sistematik şiddete karşı önerdiği göstermelik çözüm ise kadın otobüsleri, kadın üniversiteleri getirmek oluyor. Bu tip önerilerin kadınların toplum dışına itilmesinden başka hiçbir anlamı olmadığı açık. Kadınların talebi toplumdaki yalıtılmak değil; karakola gidip koruma talep ettiklerinde polislerin kendilerini şiddet failleriyle barıştırmaya çalışmamasıdır, mahkemelerin cezasızlık politikasına son vermesidir. Kadına yönelik sistematik şiddete karşı yasaların uygulanması, mekanizmaların işlemesidir.

Öte yandan sistematik

erkek şiddeti söz konusu olduğunda şiddeti anında önleyebilecek mekanizmaların inşa edilmesi gerekir. Şiddeti gerçekleştirdiği an önleyebilecek mekanizmalar ise ancak kadınların öz savunma örgütlenmeleriyle mümkün olabilir. Kadın cinayetleri müferrit vakalardan ibaret değilse eğer, kadın cinayetlerine karşı mücadele de birbirinden bağımsız yürütülemez.

Şiddeti anında savuşturabilmek için öz savunma!

Kadınlar bir bir katledilirken ne mahkemelere güvenimiz var ne de sabrımız! Vakit kaybetme lüksümüz yok! Bir kişi daha eksilmeyeceksek, bugünden itibaren şiddeti anında savuşturacak, öz savunma örgütlenmeleri kurmak zorundayız. Kapitalist sistemin her gün yeniden ürettiği erkek egemenliği kırmak için, okullarımızdan fabrikalarımıza karşı karşıya kaldığımız ayrımcılık ve baskıya karşı emekçi kadınlar öncülüğünde örgütlenmeliyiz.

Afganistan'da işgal taşeronluğuna da Taliban'la mezhep kardeşliğine de hayır!

Erdoğan, Haziran ayında yapılan NATO zirvesinde ABD Başkanı Biden ile yaptığı görüşmeden Afganistan işgal ihalesine talip olarak çıktı. Türkiye'nin ABD'ye vaadi ilk etapta başkent Kâbil'de bulunan Hamid Karzai Havalimanı'nın ve Kâbil'deki yabancı diplomatik misyonların güvenliğini sağlamak. İlk başlarda bunu sanki bir havaalanı polisliği gibi, adeta bir özel güvenlik hizmeti gibi küçültüp halka yutturmaya çalıştılar ama tutmadı. Biz ilk andan itibaren Kâbil Havalimanı'nın işgalin komuta merkezi olduğunu söyledik. Aynı zamanda burası bugün Afganistan'dan çıkmakta olan ABD güçleri için gerektiğinde geri dönmek için kullanacağı köprü başıdır. Bu havalimanının güvenliğini üstlenmek demek işgal taşeronluğu yapmaktır. Bu işgal ki 20 yılda ABD'ye 2 trilyon dolara mal olmuş, ABD bu süreçte 2.300 askerini kaybetmiştir, 20 bin ABD askeri de yaralanmıştır. Erdoğan'ın talip olduğu ihale bir havalimanı özel güvenlik ihalesi değil, böyle pahalı ve kanlı bir ihaledir.

Mezhepçilik emperyalizmin hizmetindedir

Erdoğan'ın bu işgal görevini ABD'nin yöntemleri ve tarzıyla devralması olanaksızdır. ABD ve NATO'nun Türkiye'den beklentisi de bu değildir zaten. Emperyalistler

Erdoğan'dan Müslüman kimliğiyle fark yaratmasını beklemektedir. Erdoğan görevinin bilincindedir. Nitekim bu doğrultuda kullandığı bir ifade çok tartışıldı: "Türkiye'nin Taliban'ın inancıyla alakalı ters bir yanı yok. Daha iyi anlaşabileceğimize ihtimal veriyorum." Erdoğan'ın kastı Taliban'ın da Hanefi Sünni mezhebi itikadından olmasıdır. Erdoğan, bir kez daha temsil ettiği siyasal İslamcı ve mezhepçi ideolojik çizgiyi Amerikan emperyalizmine işlevli ve yararlı bir araç olarak pazarlamaya çalışmaktadır. Geçmişte de Erdoğan, Erbakan'dan koparken kendi siyasal çizgisini İran'a karşı bir "ılımlı İslam" kisvesiyle Batı emperyalizmine pazarlamıştı. Arap devrimi süreci içinde, devrimi kontrol altına almak, durdurmak ve yozlaştırmak isteyen emperyalizme İhvacı (Rabiacı) dış politikayı da aynı şekilde pazarlamıştı. Şimdi Afganistan'da yeni bir perde açılıyor ve bu sefer özel olarak Hanefi Sünni mezhepçiliği emperyalizmin hizmetine sunuluyor. Ancak Erdoğan'ın işi zor olacak. Her ne kadar Taliban sözcüsü Erdoğan'a "Türkiye bizim kardeşimiz, inanca dayalı pek çok ortaklığımız var" diyerek yankı veriyse de Taliban resmen Türkiye'nin soyunduğu işi dış müdahale ve işgal olarak görmeye devam ediyor.

Erdoğan, Taliban ile Hanefi Sünni mezhep kardeşliği konusunda

kendi "şahsı" adına dahi bu şekilde konuşamaz. Cumhurbaşkanı olarak bunu söylediğinde başta Aleviler olmak üzere Erdoğan'ın bahsettiği inanç ortaklığını paylaşmayan geniş kesimler bunu bir tehdit olarak algılayacaktır. Nitekim öyledir de. Davutoğlu'nun DAİŞ çeteleri için "öfkeli çocuklar" diyerek sempati göstermesi ve sonrasında yaşananlar hafızalardan silinmiş değildir. Dahası Hanefi itikadına sahip olanların büyük bir bölümü de Taliban'ın radikal, baskıcı, kadın düşmanı din yorumunu kendilerine tehdit olarak görecektir ve görmektedir.

En büyük suç ABD ve NATO ile ortaklıktır!

Buradan Taliban'ın tek taraflı şeytanlaştırılmasına da varmamak gerekir. ABD ve NATO şeytanının yanında başka şeytan aramaya gerek yoktur. Zaten Taliban'ı geçmişte Sovyetlere karşı besleyip büyüten de bizzat ABD ve NATO olmuştur. Aynı Türkiye'deki siyasal İslamcı ve faşist örgütleri besledikleri gibi. Ama bugün ülkesinde NATO işgaline karşı fiilen savaşılanların her kim olursa olsun, siyasi, dini vb. görüşlerinden ayrı olarak emperyalizme karşı haklı tarafta olduğunu teslim etmek lazımdır. Erdoğan'ın Taliban'la dinsel ve mezhepsel ortaklıklarından daha tehlikeli olan ABD ve NATO ile amaç birliği içinde olmasıdır.

Levent Dölek

Külliyeden müjde olmaz

Erdoğan'ın 19 Temmuz'da Kıbrıs'a gelişi iktidar yanlısı basın tarafından haftalar öncesinden müjdelenmeye başlamıştı. Türkiye'deki iktidar yanlısı çevrelerde ise beklentiler şişirildikçe şişiriliyordu. KKTC'nin uluslararası alanda tanınmasına dair bir gelişme mi olacaktı? Ziyaretten önce adaya giden Azerbaycan heyeti bu gelişmeye yoruldu. Kıbrıs açıklarında doğalgaz mı bulunmuştu? Erdoğan Karadeniz'de bulunan doğalgaz rezervlerini hep önden "müjde geliyor" diye reklam yaparak açıklamıştı. Reklamların etkisinde kalıp heyecanını şovenist histeri boyutuna taşıyanlar Kıbrıs Türk Devleti'nin ilan edileceğinden hatta KKTC'nin ilhakından bahsetmeye başladı.

Ne var ki bu heyecan adanın kuzeyindeki Türk Kıbrıslılarda pek paylaşılmıyordu. Kuzey Kıbrıs halkında müjde heyecanından ziyade "eyvah şimdi başımıza ne işler açacak" tedirginliği oluştu. Sonuçta KKTC'nin uluslararası alanda tanınması Kuzey Kıbrıs halkının günlük hayatına pek çok açıdan kolaylıklar getirebilir. Ama Kuzey Kıbrıs halkının büyük kesiminin bilhassa da adanın yerli halkının talebi KKTC'nin tanınması değil adada bir çözüme ulaşılmasıdır. KKTC'yi tanıtmak Kıbrıslıların talebi değil, Ankara'nın isteğidir. Doğalgaz bulunmuş olsa bundan sevinilmesi gerekir. Ama Kıbrıslılar böyle bir müjde verildiğinde doğalgaz mı gelecek diye sevinmeden önce savaş mı gelecek diye tedirgin olacaktır.

Erdoğan müjdeyi açıkladığında paketten ne tanınma ne doğalgaz ne de ilhak çıktı. Erdoğan, KKTC Cumhurbaşkanlığı'na bir külliye (saray) ve yanına promosyon olarak da bir millet bahçesi yapacaklarını duyurdu. Kuzey Kıbrıs halkı tedirgindi elbette ama müjde adı altında böyle bir aşağılanmayı herhalde beklemiyorlardı. Öyle ya güya Erdoğan, KKTC'yi dünyaya tanıtmaktan bağımsız bir "Kıbrıs Türk devleti"nden bahsediyor ama o bahsettiği "devlet"i en başta kendisi tanımıyor. Hadi yeni bir bina yapma sözü veriyorsun eski yönetim binasını ne diye "gecekondur" diye aşağılarsın? Üstelik senden bunu isteyen oldu mu? "Millet bahçesi" ise Erdoğan'ın Türkiye'de tüm illere yapmayı taahhüt ettiği bir seçim vaadiydi. "Yavru vatan" edebiyatını geçtik, Erdoğan Kuzey Kıbrıs'a açıkça vilayet muamelesi yapıyor. Aslında vilayet bile fazla, Kapalı Maraş'ın çevre düzenlemesi ve altyapı ihalesini TOKİ ile birlikte Konya Büyükşehir Belediyesi aldığına göre Kuzey Kıbrıs'ın statüsü Ankara nezdinde Konya'nın bir kazası seviyesine kadar düşürülmüş demektir. Erdoğan, kendisinin Konya'nın kazası gibi muamele ettiği bir siyasi oluşumu dünyaya devlet diye tanıtmaya çalışmaktadır.

Bu muameleye karşı çıkan, tepki gösteren Kıbrıslılar hemen "nankör" diye damgalanıyor. Bu muameleye tepki göstermek izzet sahibi bir Kıbrıslı için elzemdir, buna nankörlük diyen Kıbrıs halkını kendi beslemesi olarak gören sömürgecinin kibrini açık etmektedir. Erdoğan'ın KKTC meclisindeki konuşmasını boykot eden CTP (Cumhuriyetçi Türk Partisi) ve TDP (Toplumcu Demokrasi Partisi) "Ankara'nın adamı" olmakla övünen Ersin Tatar tarafından "işbirlikçilik" ile suçlandı. Buna psikolojide yansıtma denen bir savunma mekanizması denir. Yani kişinin kendisinde olan olumsuz özellikleri karşı tarafta varmış gibi göstermesi. Ama burada sadece Ersin Tatar'ın Ankara işbirlikçiliği değil söz konusu olan. CTP ve TDP'nin Avrupa Birliği ve Batı emperyalizmi ile işbirliği içinde olduğu ima ediliyor ama o konuda da durum farklı değil. İnsanın aklına "dinime küfreden Müslüman olsa" deyimi geliyor. Zira Erdoğan'ın sivil ve asker müttefikleriyle izlediği Kıbrıs politikası sırtını "Anavatan"a değil Londra'ya dayamıştır. Washington'un icazet verdiği kadar uygulama alanı bulmaktadır. İşin bu boyutunu ayrıntılı şekilde bir başka yazıda ele alacağız.

Biz "Kıbrıs Kıbrıslılarıdır" diye haykırmaya devam edeceğiz. Türk ve Rum Kıbrıslıların tek gerçek garantisi İngiliz üslerinin kapanması, tüm yabancı askerlerin adadan çıkmasıdır. Biz gidersek Kıbrıs'ta halkın güvenliği sağlanamaz diyenler önce Kutlu Adalı'nın hesabını versin. Çok müjde vermek istiyordusanız Adalı cinayeti soruşturmasının yeniden açılması, cinayetle ilgili rolleri açığa çıkmış katillerin tutuklanması bir müjde olabilirdi. Ama nerde! Onun yerine adada beslediğiniz ve kışkırttığımız faşistlerle halka gözdağı vermeye devam ediyorsunuz! Külliyeden müjde olmaz! Olursa da müteahhide, emperyaliste olur! Türk Kıbrıslılara en büyük müjde Türkiye'de istibdadın karşısında ekmek ve hürriyetin zaferi olacaktır!

Güney Afrika, Lübnan, Irak, Haiti ve diğerleri...

Ya devrim ya barbarlık!

Dünya kapitalizminin 2008'den beri devam eden krizi Koronavirüsle birleşince sistemin zayıf halkası olan ülkelerde aşırı yüksek bir gerilim yaşanmaya başladı. Birçok ülke, açlığın, sefaletin, sağlık krizinin, yoklukların pençesinde kıvrıldığı için tek kelimeyle patlıyor.

Haiti, zaten Batı yarıküresinin en yoksul ülkesiydi. ABD ve Fransız emperyalizmlerinin iliklerine kadar sömürdüğü bu ülkenin başına 1990'lı yıllarda geçmiş olan tek ilerici başkan Jean-Bertrand Aristide iki defa darbe ile devrildi. Sonrası Birleşmiş Milletler sosuna batırılmış işgal, deprem, kolera, yoksulluk, sefalet. Şimdi ülkenin Cumhurbaşkanı Jovenel Moïse, kökü ABD'nin uşaklarından biri olan Kolombiya'ya uzanan bir komplo temelinde suikasta kurban gitti. Her yer çete, her yer çatışma, orman kanunu...

Ortadoğu'nun sefalet kuşağı

Petrol ülkesi Irak, halkına elektrik veremiyor! 2019 Ekim ayında başlayan devrim Koronavirüsle duraklamıştı. Bugün ülke yine devamlı gösterilerle sarsılıyor. Ama İran yanlısı milisler gös-

tercilere göz açtırmıyor. "Halk Seferberliği Güçleri" adını taşıyan bu milisler adım adım devletin yerini alıyor. Şimdi ABD işgal güçlerini bütünüyle çekeceğini açıkladı. Gerisinde kaostan başka bir şey bırakmıyor.

Irak'ın komşusu Lübnan umutsuzluktan kıvrılıyor. 2019 Ekim devrimi de aynen Irak'ınki gibi Koronavirüse kurban gitti. 2020'deki Beyrut limanı patlaması yüzlerce insanın ölümüne ve sefaletin çığ gibi büyümesine yol açtı. Bir zamanlar Ortadoğu'nun bankacılık merkezi olarak parmakla gösterilen ülke bugün sefalet içinde. O zamandan bu yana hükümet yok ve kurulamıyor. Sonunda başbakanlık görevi ülkenin en zengin adamına verildi. Hükümet kurup kuramayacağı belli değil. Ama kurarsa "Fransa çözümü"nü uygulayacak. Yani eski sömürgeci güç emperyalist Fransa ile Lübnan burjuvazisi el ele verecek, halkın daha da fazla canına okuyacak demektir.

Güney Afrika: geleceğin barbarlığından sahneler!

Modern tarihin gördüğü en ırkçı sistem apartheidin siyah işçi

sınıfını sefalete mahkûm ettiği Güney Afrika ise, Temmuz ayında kapitalizmin dünya halklarına nasıl bir gelecek vaat ettiğinin canlı bir gösterisine sahne oldu. 1994'te Nelson Mandela başa geçince hukuken ve politik olarak sona eren ırkçı sistem, ekonomik hayatta bütün rezilliğiyle devam ediyor. Siyahi işçi sınıfı, yüzde 40'lara varan bir işsizlikle boğuşuyor. Esnaf-zanaatkar küçük burjuvaziyi Hint asıllılar oluşturuyor. Büyük sermaye ve bütün ballı görevler ise beyazların elinde. Tek değişiklik, burjuvazinin içine bir dönem siyahi grubun katılmış olması.

İşte bu toplumda Temmuz sonunda orman kanunu hükmünü ilan etti! Kargaşayı tetikleyen, bir önceki Cumhurbaşkanı Jacob Zuma'nın yolsuzluk dolayısıyla yargılanması söz konusu olduğunda taraftarlarının isyan etmesi idi. Ama bu vesileyle başlayan isyan, tam bir kolektif yağma, yıkma, intikam ve cinayet cinnetine dönüştü. Yoksul siyahi grupları, sadece büyük mağazaları ve her türlü servet sembolünü değil Hint asıllı küçük esnafın dükkanlarını ve konutlarını da hedef aldı. Polis ye-

tişemeyince Hint mahalleleri kendilerini korumak için silahlandı. Alışveriş merkezleri ve koskoca mahalleler yerle bir oldu. Şu ana kadar verilen resmi sayılara göre 337 kişi hayatını yitirdi. Güney Afrika son yıllarda dönemsel olarak kendisinden daha da yoksul komşularından gelen göçmenlere karşı saldırılara da tanık oluyor.

Tek umut ışığı, işçi sınıfının, Mandela'nın sattığı davanın izleyicisi olan kesimleri tarafından kurulmuş olan SAFTU adlı sendika konfederasyonu bağrında yürüttüğü mücadeledir. Gazetemiz Mart sayısında "Güney Afrika metal işçisi Türkiye işçi sınıfına yol gösteriyor" başlıklı yazısında bu konfederasyonu tanıtmıştı. SAFTU, yaşanan kan banyosun-

dan sonra bir genel grev yolunda diğer işçi sendikaları ve yerel örgütlenmeler nezdinde girişimlere başlamış bulunuyor. SAFTU işçilerinin kurduğu SRWP adlı sınıf partisi de siyasi alanda mücadele etmekte.

Anlatılan senin hikâyendir!

Başka yoksul ülkeler de burada ele alınan ülkeler gibi adım adım toplumsal kaosa sürüklenecektir. Mücadelelerin sertleşmesi, çatışmalar, hatta ağır şiddet ve vahşet toplumların en derininden yükselmektedir. Önemli olan, bütün bu gerilimi devrim yolunda seferber etmek için işçi sınıfı ve müttefiklerini hem sendikal hem siyasi düzeyde örgütlemek ve bütün emekçi ve ezilenlerin önüne düşmektir.

Asya

İran yine ayakta

Son yıllarda, özellikle 2018 yılbaşından bu yana İran halkı durmak bilmiyor. Şimdi halk yine sokaklarda, işçiler yine grevde, ülkenin sathı adım adım eylemlerle örülüyor.

Bundan bir süre önce İran'ın en büyük işçi mücadelesi odaklarından biri olan Haft Tapeh (Yedi Tepe) fabrikasında özelleştirmeye karşı yapılan grev başarıya ulaşmıştı. Son haftalarda ise bu petrol üreticisi ülkenin petrol-doğalgaz sektörünün, kuyulardan rafinerilere hemen hemen bütün alt sektörlerindeki işçiler ardı ardına greve gittiler.

Öte yandan, çok sıcak geçen bu yaz aylarında ülkenin Irak sınırında bulunan ve nüfusunun çoğunluğu Arap olan Huzistan bölgesinde su yokluğu dolayısıyla Temmuz ayında eylemler yapılmaya başlandı. Devletin tepkisi her zamanki gibi sert oldu. Gerçek sayı tam belli olmamakla

birlikte sekiz kadar insanın eylemlerde polis kurşunuyla hayatını yitirdiği ileri sürülüyor. Buna rağmen eylemler Temmuz sonuna gelindiğinde on beşinci gününe girmişti. Huzistan'daki eylemler bir süre yalnız yürüdü ama Temmuz'un son günlerinde bir dizi başka kente yayıldı. Bunların arasında başkent Tahran'ın yanı sıra Kirmanşah, İsfahan, Buşehr gibi önde gelen kentler var.

Göstericiler su için sokağa çıksalar da gösteriler kısa sürede siyasi karaktere bürünüyor. Atılan sloganlar arasında dini lider Ali Hameney'e ölüm isteyen slogan dahi var. İran halkı rejimi yıllardır test ediyor. Kasım 2019'da devrimci karakter taşıyan bir patlama, yüzlerce, belki de binlerce göstericinin öldürülmesiyle zorla bastırılmıştı. Ama yeni bir büyük patlamanın çok gecikmeyeceği havadaki gerilimden sezilebiliyor.

Afrika

Tunus: Avrupai burjuvazinin atağı

2011 Arap devrimi en büyük darbesini 2013'te Mısır'da yemişti. Genelkurmay Başkanı Abdülfettah el Sisi'nin darbesi en yalın haliyle bir karşı devrimdi. Mısır devriminin yenilgisine, başka Arap ülkelerindeki devrimlerin ya ezilmesi ya da gerici iç savaflara dönüşmesi eşlik etti. Yalnızca Tunus devrimi çeşitli tuzakları aşarak bir burjuva demokrasisini yerleştirebildi. Şimdi Tunus da Mısır'ın yoluna girmiş bulunuyor.

Tunus'un yoksullarının, özellikle varoş gençliğinin öfkesi dinmiyordu. Neredeyse her yıl, devrimin yıldönümünde isyanlar başlıyor, sanki devrim yeniden atağa hazırlanıyordu. Ama bu eylemler bile iki karşı devrimci kampın, yani "Avrupai" burjuvazi ile Katar yanlısı burjuvazinin arasındaki mücadeleyi yumuşatamadı. Aradaki uçurumu büyüten bir başka faktör de Tunus'un komşusu Libya'daki iç savaşta iki tarafın farklı tutuma sahip olması idi. Ennahda ve onun lideri Raşid Ğannuşî doğal olarak Libya iç savaşının İhvancı kanadını desteklerken bağımsız Cumhurbaşkanı Kays Said Fransa ve bir dizi başka Arap ülkesiyle birlikte karşı tarafı destekliyordu. Ama en hassas nokta bu yılın başında Ennahda Tunus halkının eylemlerine karşı kendi milislerini örgütlemeye önerisini yapınca ortaya çıktı. Bu Avrupai burjuvazide büyük bir ürküntü yarattı.

Tunus'un bağımsız Cumhurbaşkanı Kays Said'in 25 Temmuz'da sözde ülkenin anayasasının bir

"Bu memlekette yolsuzluğa batanların listesi o kadar uzun ki insan korkuyor, acaba listede ben de var mıyım?" (Karikatür: Şadli Belhamza)

maddesine yaslanarak parlamento-yu bir ay boyunca tatil etmesi ve başbakan ile iki bakanın görevlerine son vermesi, bu çelişkiyi emperyalizmin ve Avrupai burjuvazinin lehine çözmek için girişilmiş bir manevradır.

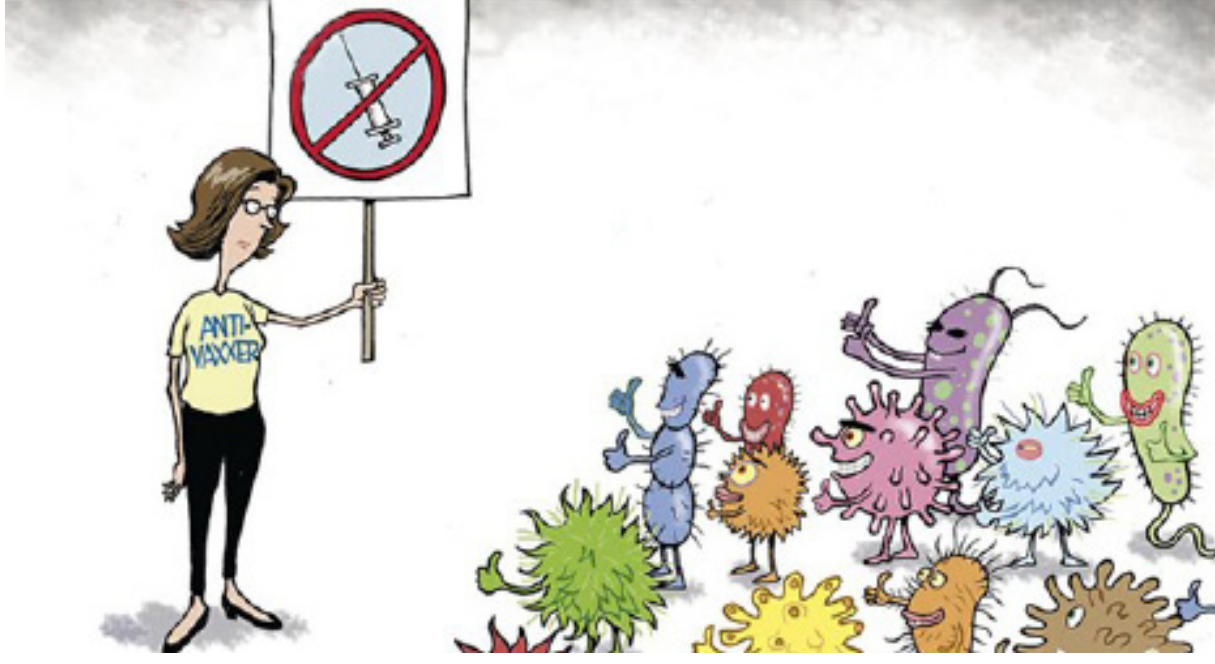
Tunus nereye?

Kays Said'in ne yapacağı daha bugünden az çok belli oldu. Bir kere, halkı tatmin etmek için devrim öncesindeki eski rejim altında haksız iktisap suçu işlemiş olduğu halde bunun bedelini ödememiş sermayedarların üzerine giderek, yani saati 10 yıl geriye, devrim günlerine geri çevirerek kendisine yönelik halk desteğini perçinlemek istiyor. İkincisi, Ennahda ve iki daha küçük partinin 2019 seçimlerinde hem kaynağı belirsiz hem de

yabancı güçlerden (Katar, Türkiye) para aldığı dair belgeler olduğunu söylüyor. Böylece Ennahda'yı köşeye sıkıştırarak teslim alacağını umuyor. Üçüncüsü, meclisi tatil etmekle kalmadı, yetkiyi nereden aldıysa, milletvekillerinin dokunulmazlığını da kaldırdı. Şimdi Ennahda'nın önde gelen birçok vekiline ve belki de meclis başkanı Ğannuşî'ye yıllarca altından kalkamayacakları kadar ağır suçlamalar yönelecek, davalar açılacak.

Kısacası, Kays Said, anayasayı, meclisi, meclis çoğunluğuna dayalı bir hükümet ilkesini terk etmeksizin Ennahda'yı bitirmeye çalışacak. Becerebilir mi? Bilmiyoruz. Bildiğimiz beceremezse ordunun ve polisin arkasında olduğu, daha ileri gitmeye kararlı olduğudur.

Salgın kontrolden çıkıyor, aşılama hızlandırın!

Koronavirüs vaka sayıları 1 Temmuz'da kısıtlamaların kaldırılmasının ardından hızla artarak resmî rakamlara göre 5 binden 20 binlerin üzerine yükseldi, ölümler ise 31 Temmuz itibarıyla 80 sınırına ulaştı. Bu da demek oluyor ki 1 ay bile olmadan vaka sayısı yaklaşık 4 kat artmış. Bu artışın nedenleri olarak; yapılan test sayısının yetersizliği, karantina-izolasyon önlemlerinin gevşetilmesi, kapalı alanlarda önlemler alınmaksızın toplanmalara (düğün vb.) yeniden izin verilmesi, özellikle Delta varyantın baskın olduğu ülkelerden gelen turistlerden aşı kartı ve test istenmeksizin ülkeye girişlerine izin verilmesi, aşılama oranımızın yeterli düzeyde olmaması, özellikle de günlük 1. doz aşılama sayımızın (hiç aşı olmamış kişilerin aşılansının) düşmesi sayılabilir.

Aşısızlar aşı olmak istemiyor!

Koronavirüse karşı en etkili silah kombinasyonu: maske ve mesafe önlemlerinin alındığı, test sayısının artırıldığı ortamda toplumu hızlı şekilde aşılama. Haziran'ın ortalarında günlük 1 milyon 400 bine kadar ulaşan 1. doz aşılama sayımız, son günlerde 100-200 binli sayılarda geziyor. Ülke olarak 1 doz aşılama oranımız %49, 2 doz aşılama oranımız ise %30. Oransal olarak dünyaya kıyasla çok kötü durumda olmasak da aşı randevusu açılmış ancak aşı olmayan yaklaşık 22 milyon insanımızın olduğu göz önüne alındığında tablo çok da parlak değil. Bu konuda suç hükü-

metin. Yılın başlarında aşı tedarikinde yaşanan sorunlar nedeniyle talebi artırmamak için aşı olmayı bilinçli olarak teşvik etmedi. Üstüne üstlük yeni teknoloji bazı aşıların güvenilirliğine gölge düşüren açıklamalarda bulundu. O günden bugüne de aşılama teşvik edici ciddi hiçbir politika yürütmedi. Oysa dünyayı etkisine alan, virüsün önceki varyantlarına göre çok daha bulaşıcı ve öldürücü olan Delta varyantının ülkemizde de kısa süre sonra baskın varyant olacağı düşünüldüğünde, toplumsal bağlılığa erişmemiz için en az toplumun %85'inin aşılansını gerektirdiği hesaplanıyor. Buradan çıkan sonuç aşılama oranlarımızı hızla artırmanız gerektiği.

Hiç aşılansınla, aşılansınmayan bir olur mu?

Peki gerçekten aşı olanlar, olmayanlara göre daha avantajlı durumda mı? Aşılar işe yarıyor mu? Bunun için biraz rakamlara göz atalım. Ülkemizde, hastane ve yoğun bakımda yatan Koronavirüs hastalarının %95'inin, aktif hastaların ise %87'sinin aşılansını tamamlanmamış (hiç aşı olmamış veya yalnızca 1 doz aşı olmuş) kişiler olduğu açıklandı. Dünyadan da benzer örnekler vermek mümkün. Fransa'da Koronavirüs vakalarının %96'sı, İtalya'da ise ölümlerin %99'u aşılansınmış kişilerde görüldü. Bir başka veri ülkelerin vaka sayılarına göre ölüm oranları. Örneğin nüfusunun %56'sı tam aşı olan İngiltere'de

günlük 30 bin civarı vaka sayısına karşılık 100 civarı ölüm görülürken; nüfusunun %16'sı tam aşı olan Rusya'da günlük 20 bin civarı vaka sayısına karşılık 800 civarı ölüm görülmekte. Günlük vaka sayılarına göre ölüm sayıları en yüksek ülkelerin (Brezilya, Endonezya, Hindistan gibi) aşılansın oranları düşük ülkeler olduklarını görüyoruz. Dolayısıyla aşılar çok büyük fark yaratıyor.

Hükümet aşı olmayı teşvik için aşılarla ilgili her türlü veriyi açıklamalı!

Biz, aşılama sürecinin en başından itibaren aşıların zorunlu olarak yapılmasını savunduk. Çünkü salgınlar toplumdaki her bir bireyi etkiler, her birimiz diğerrimizden sorumluyuzdur. Bu sorumluluğumuzun gereği olarak aşı olmalıyız. Ancak bunu söylerken aynı zamanda, hükümetin vatandaşları aşı olmaya ikna etmek için bir an evvel harekete geçmesi gerektiğini, eldeki tüm imkânlarını bu işe seferber etmesi gerektiğini de her fırsatta söyledik. Ancak gelinen noktada hükümet, aşılama teşvik edici hemen hiçbir adım atmamakta, safsata bilgilere karşı aşı olmayı teşvik edecek güncel aşı verilerini ısrarla paylaşmamakta. Hükümet insanlardaki aşı ile ilgili yaygın tereddütleri ortadan kaldıracak tüm verileri açıklamalı, gerekli adımları derhal atmalıdır.

Sungur Savran

Küba'da işçi devletini savunalım, bürokrasiden kurtaralım

“İşçi devleti”. Söylemesi bile güzel. Düşünsenize tarih boyunca hep mülk sahibi sınıflar devleti ellerinde tutmuş. “Kölecî devlet” diyoruz: Köle sahiplerinin elinde onlar için çalışmış. “Feodal devlet” diyoruz: Derebeyleri, büyük feodal toprak sahipleri uğruna uğraşmış didinmiş. Sonra günümüze geliyoruz “burjuva devleti” diyoruz: Patronların, para babalarının, kapitalistlerin devleti. Ama tarihte ne “çiftçi devleti” olmuş, ne “maraba devleti”, ne de başkası.

İşte tarihte ilk kez, ezilen sömürülen sınıflar arasında en güçlüsü, en heybetlisi işçi sınıfı bunu başarmış, eli nasırlı bir devlet kurmuş. Marksist bir önderlikle yönetici sınıf haline yükselmiş işçi sınıfı. Önce Sovyetler Birliği'nde, sonra Çin'de, sonra başka yerlerde. Ama 20. yüzyılda bir dizi gelişme bu rejimlerin yenilmesiyle, o ülkelerde kapitalistlerin yeniden hâkim sınıf haline gelmesiyle sonuçlanmış. Nedenini başka zaman konuşuruz. Bir yer hariç, Küba. O yumuşak huylu ada insanları hâlâ kapitalist şirketlerin sultasında değil, bütün üretim araçlarının toplumun ortak mülkiyetinde olduğu, kâra göre değil ihtiyaca göre merkezi planlamayla yürüten ekonomik ilişkiler içinde yaşıyor. 20. yüzyılda dünyanın en güçlü işçi devleti olan Sovyetler Birliği 1991'de dağılılı bu yıl tam 30 yıl oldu. Küba hâlâ direniyor.

İşte bu ülkede geçtiğimiz 11 Temmuz günü hiç yaşanmamış bir şey yaşandı. Ülkenin bazı kentlerinde yoksul, emekçi halk sokağa çıktı ve hem sorunlarını haykırdı hem de rejime meydan okudu. Sorunları gerçekten büyüktü: Küba başta salgınla en iyi başa çıkan ülkelerden biriyken şimdi virüs o toplumu da pençesine almıştı. Tabii salgından korunmak için kapanma başlamış, bu sefer ekonomi zayıflamıştı. Ülkenin ihtiyacı olan dövizin önemli bölümünü getiren turizmi ama turizm aynı zamanda virüs getiriyordu, bu yüzden oteller kapanmıştı. Bu sefer döviz yokuşu dolayısıyla gıda ve ilaç kıtlığı yaşanmaya başlanmıştı.

Küba devletinin bir işçi devleti olarak bu sorunları çözmesi gerekir, hatta hiç yaşanmamalıydı bunlar. Ama bütünü kapitalist olan bir dünyada küçük (12 milyon nüfuslu) bir ada devletinin olanaklarının sınırlı olduğu da unutulmamalı. Üstüne üstlük, kapitalizmin baş muhafızı Amerika, Küba'da işçi devletini boğmak için ülkeye ekonomik ambargo uyguluyor. Bu yıl ambar-gonun 60. yıldönümü! Bu da Küba'nın ekonomik zorluklarının ana kaynaklarından biri.

Ama sorun bundan ibaret değil. Kapitalizm dünyaya hâlâ hâkim olduğu için bugün artık var olmayan eski işçi devletlerinde olduğu gibi Küba'da devletin üst kademesine ve kamu işletmelerine hâkim olan bir tabaka adım adım ayrıcalıklar ele geçirmiş. Bunlar hâlâ üretim araçlarını özel mülkiyetlerine geçirebilmiş değil. O yüzden de bir hâkim sınıf değil. Ama yedikleri içtikleri, çocuklarının eğitimi yaşlılarının sağlığı, hayat tarzları, her şeyleri halktan farklı. İşte bu bürokrasi, Küba'da eşitsizlikleri artırıyor. Halkın tepkisi de buradan doğuyor.

Ne yapmak gerek? Sağlam kayayı korumak, onun üzerinde işçi devletini güçlendirmek, ama bu asalak tabakadan kurtulmak gerek. Yoksa kaya kaypak oluyor, işçi devleti elden gidiyor.

Söylemesi kolay, yapması zor. Neden? Çünkü bir yandan Amerika ve o ülkeye yerleşmiş sosyalizm düşmanı Kübalılar işçi devletini yıkmak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlar. Öte yandan bürokrasinin kendisi, aynen daha önce Sovyetler Birliği, Çin ve başka işçi devletlerinde olduğu gibi, kendi ayrıcalıklarını sağlam kazığa bağlamak istiyor, elde ettiği olanakları özel mülkiyetle perçinlemek istiyor, piyasa istiyor, özelleştirme istiyor, kapitalizm istiyor.

İşçi sınıfı bu zor işi başarmak zorunda. Yani işçi devletini ve onun sağladığı ekonomik olanakları koruyacak ama bürokrasiden kurtulacak yolu da bulacak. Bunun için Küba işçilerinin dünya işçilerinin desteğine de ihtiyacı var. O dayanışmayı göstermeliyiz.

Ama Küba işçilerine verilecek en büyük destek dünyanın başka ülkelerinde yeni işçi devletlerinin kurulmasıdır. Ardı ardına birçok ülkede işçi devletleri kurulur ve bunlar gerçek bir dayanışma ve işbirliğine girerlerse işte asıl o zaman Küba'daki işçi devleti kurtulur. Demek ki en önemli görevimiz Türkiye'yi de sermayenin hâkimiyetinden kurtarmak, kendimizi kurtarıırken bütün ülkelerin işçilerin kurtuluşuna da katkıda bulunmaktır.

• **Toplumsal bağışıklık sağlanana kadar izolasyon-karantina önlemleri sıkıca uygulanmaya devam edilmeli, vakaların tespiti için topluma yaygın test politikasına geçilmelidir. Sınır kapılarında yaygın test yapılmalı, aşı kartı uygulamasına geçilmelidir.**

• **Yeni sağlık personeli istihdamını da içeren, sağlık emekçilerinin insanca çalışacağı bir iş gücü planlaması temelinde ülke genelinde aşı seferberliği başlatmalıdır.**

• **Toplum sağlığı için elzem olan aşılama zorunlu olmalıdır. Ancak yalancı çobana dönen iktidar ikna edici değildir. Aşı olmayanların işiyle ekmeğiyle tehdit edilmesine hayır! Tüm veriler paylaşılsın! Aşılama kampanyası tabip odaları ve sağlık emekçileri sendikalarının denetiminde yapılsın!**

• **Dünyadaki herkes güvende olana kadar, hiçbirimizin güvende olmayacağımızın bilinciyle, aşıların üretimindeki patentin kaldırılması, tüm dünyaya eşit ve ücretsiz olarak ulaştırılması için işçi sınıfının uluslararası seferberliği için ileri!**

Asgari ücretli vergi dilimine giriyor patronların milyarlarca vergi borcu siliniyor:

Yoksuldan alıp zengine veren vergi zulmüne son!

Yoksulluk sınırının altındaki ücretler vergiden muaf tutulsun!

Kapitalistlerin ödediği vergiler arttırılsın! Parababalarına servet vergisi!

İktidar ekonomik krizin ve pandeminin faturalarını vergi yoluyla işçilerin sırtına yüklemeye devam ediyor. Alışılmış şekilde açlık sınırının altına düşen asgari ücrete çalışan emekçiler bile Ağustos ayı itibarıyla bir üst vergi dilimine geçtiler. Her ne kadar en düşük net ücret 2825 lira 90 kuruşun altına düşerse de hem fazla mesai ücretleri hiç oluyor hem de evli ve çocuk sahibi asgari ücretli emekçilerin AGİ farkları fiilen kaybolmuş oluyor. Halihazırda enflasyon karşısında eriyen alım gücü bir de vergi yükü eklenince iyice yok oluyor. Ekmeğini alın-terciyle kazanan emekçiler yılın en az iki ayını devlete çalışıyor. Patronlar ise birçok muafiyetten yararlanarak, vergi borçlarını iktidara sildirecek, hiçbir zaman doğru dürüst vergi ödemediler. Yetmiyor ücretlerimizden yapılan kesintilerle ve devlet payı adı altında yine emekçi halktan toplanan vergilerle oluşturulan işsizlik sigortası fonunu destek ve teşvik adı altında yağmalıyorlar.

İktidar yoksuldan alıp zengine vermeye devam ediyor!

İktidar yoksulun cebindeki üç kuruş parayı alıp zenginlere veriyor. Bir yanda Doğan Holding'i satın almak için devletin Ziraat Bankası'ndan çektiği 750 milyon dolarlık kredinin bir kuruşunu ödemediği zenginleşen Demirören, öte yanda maaşı eline geçmeden vergi adı altında maaşının önemli bir kısmına el konulan milyonlarca emekçi. Bir yanda son 15 yılda 2 milyar liralık vergi borcu silinen Cengiz Holding, öte yanda "kasada para yok" diyerek emeklilik hakkı gasp edilen milyonlarca EYT'li... Sadece 2021 bütçesinde "ulaştırma projelerine ilişkin trafik garantileri ve katkı ödemeleri" için 15 milyar lira; şehir hastanelerinde kira ve hizmet bedeli için 16,4 milyar lira, toplamda 31,4 milyar lira ayrılmış durumda. Bu paranın kaynağının büyük çoğunluğunu da yine emekçi halkın ödediği vergiler

oluşturuyor. İşçinin emekçinin daha ücreti hesabına yatmadan kesilen "gelir vergisi tevkifatı", şirketlerin ödediği kurumlar vergisinin neredeyse iki katı! En zengin de en yoksul da aynı oranda ödediği KDV ve ÖTV gibi dolaylı vergiler devlet bütçesinin esas gelir kalemi olmaya devam ediyor.

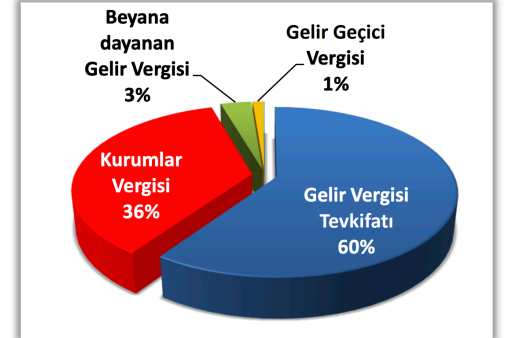
İşçi ve emekçi kardeş! Birlik ol! Örgütlen! Ayrı gayrı yok! Birleşik İşçi Cephesi var!

Yaşadığımız vergi zulmünün sebebi siyasi iktidardır. İstibdad rejimi, yani patronların hizmetkârı olan baskıcı ve keyfi yönetim, milleti vergilerle soyup patronları ihya etmeye "devletin bekası" diyor! Bu yalanlara karnımız tok! Artık siyasette de işçi ve emekçinin yumruğunu masaya vurmaya zorundayız. Bunun için de ayrı gayrı demeden, sendika ayrımı yapmadan, sendikası sendikası tüm işçi ve emekçilerle birleşik işçi cephesi inşa etme-

2021 yılı merkezi yönetim bütçe gelirleri

Gelir, Kâr, Sermaye kazançları üzerinden alınacak vergilerin toplamı: 312,9 milyar lira

Gelir Vergisi Tevkifatı: Çalışanların ücretlerinden kesinti yapılarak toplanan vergi
Kurumlar Vergisi: Şirketlerin ödediği vergi
Beyana dayanan Gelir Vergisi: Kendi hesabına çalışanlar, birden fazla işverenden maaş alanlar vb. nin ödediği vergi

liyiz! Milyonlarca işçi ve emekçi ailesi olarak bizler açlık sınırında yaşarken bizim vergilerimizle patronların sefa sürmesine müsaade etmeyeceğiz!

Devletin görevi halkına asgari geçim koşullarını sağlamaktır; sermayeye vergi indirimi ve muafiyetler getirip yoksulluk sınırının altında yaşayan emekçi halktan vergi toplamak değildir! Yoksulluk sınırının altındaki ücretler vergiden muaf tutulsun! Temel

ihtiyaçlarda KDV gibi dolaylı vergiler kaldırılmalı!

İşçiyeye emekçiye değil patronlara vergi! Şirketlerin vergi borcunun silinmesine hayır! Şirketlerden alınan kurumlar vergisi arttırılsın! Büyük servet sahiplerine artan oranda servet vergisi getirilsin! Vergi yüzsüzlerinin, kamu bankalarını soyanların şirketleri işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Devrimci İşçi Partisi

Hükümet ve sermaye enflasyonu işçi sınıfına saldırmak için kullanıyor

Resmi enflasyon rakamları ile çarşıda, pazarda, markette halkın karşılaştığı enflasyon hiçbir şekilde birbirini tutmuyor. TÜİK'in açıkladığı son yıllık enflasyon rakamları ise tüketici fiyatlarında (TÜFE) yüzde 18,95; üretici fiyatlarında (ÜFE) ise yüzde 44,92 olmuştu. Bağımsız enflasyon araştırma gruplarının verdiği rakamlar ise çok daha vahim. Örneğin Haziran için resmi enflasyon rakamı aylık bazda 1,94 açıklanırken Enflasyon Araştırma Grubu aynı ayda tüketici fiyatlarının yüzde 3,28 arttığını hesapladı. Temmuz ayı rakamlarında ise durum daha da vahim. TÜİK'in yüzde 1,8'ine karşılık gerçek rakam yüzde 4,89! Buna ek olarak resmi açıklamalarda bile görülen ÜFE ile TÜFE

arasındaki büyük fark enflasyonun önümüzdeki süreçte daha da artacağına işaret ediyor

"Enflasyon hedefi" sermayenin saldırı parolasıdır

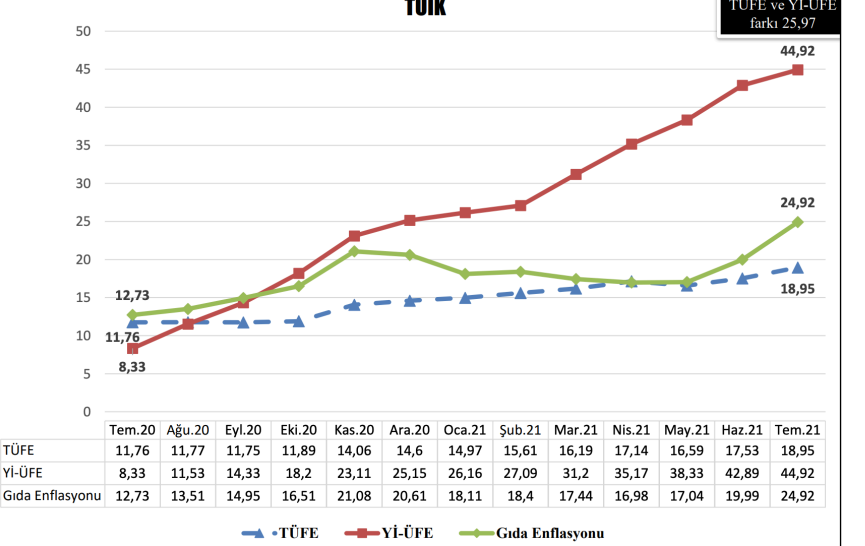
Para politikasında ve enflasyonla mücadelede sorumluluk sahibi olan Merkez Bankası da sürekli enflasyon beklentisini yukarı doğru değiştiriyor. Nisan ayında yüzde 9,4'ten yüzde 12,2'ye yükseltilen enflasyon beklentisi 29 Temmuz'da açıklanan enflasyon raporunda yüzde 14,1'e çıkarıldı. Bu vahim tablo içinde Merkez Bankasının enflasyon hedefi 2022 için yüzde 7,8; 2023 için ise yüzde 5! Merkez Bankasının ilan ettiği bu hedefler, sadece bir iyimserlik, gelecek için bir vaat ya

da iktidarın propagandası olarak görülmemelidir. İşçi ve emekçiler "enflasyon hedeflemesi" ifadesini duydukları yerde bir sınıf saldırısının gelmekte olduğunu anlamalıdır.

TÜİK emek hırsızlığının suç ortaklığını yapıyor

İşçi ve emekçiler için, hükümet ve hükümetin temsilciliğini yaptığı sermayenin enflasyon hedeflemesinin anlamı ücretlerin enflasyona ezdirilmesidir. Çünkü memurlar, kamu ve özel sektör işçilerinin ücret zamlarının belirlenmesinde hükümet ve patron tarafı mevcut enflasyonu değil hedeflenen enflasyonu baz almaya ve bunu işçi tarafına dayatmaya çalışır. Gerçekleşen enflasyon daha yüksek olduğunda bu fiilen ücretlerin alım gücünün düşmesi anlamına gelmektedir. Bu noktada başka bir kandırmaca yıl içindeki enflasyon zamlarında gündeme gelmektedir. Hükümet ve patron tarafı ikinci altı aydan sonra sözleşmelere enflasyon farkı koymaktadır. Ama bu enflasyon farkları da ücretlerdeki erimeyi engellemez. Çünkü bu zamlar işçinin çarşıda, pazarda, markette karşılaştığı enflasyona göre değil TÜİK'in resmi

Tüketici ve Yurt İçi Üretici Fiyat Endeksi ile Gıda Enflasyonu (Temmuz 2020 - Temmuz 2021) (Yıllık Değişim) (Yüzde)

ve güdümlü rakamlarına göre yapılır. Yukarıda verdiğimiz örnekte ilk 6 ay için enflasyon alan işçilerin sadece Haziran ayı için 1,3 puanlık bir kaybı olduğunu görüyoruz. Temmuz ayı için ise kayıp 3 puana çıkıyor. İki ayda 4,5 puana yakın kayıp!

Hükümetten ve patronlardan alınan her kuruş emeğin hakkıdır

Son TÜİK açıklaması ile resmi enflasyonun dahi yüzde 19 (TÜFE) olduğu, gerçek enflasyonun ise bunun çok üstünde seyrettiği ve gidişatın da kötüye gittiği bir ortamda hükümet kamu işçilerine yüzde 9 zam önerisiyle kapıyı açmıştır. Peşinden memur zamları ardından da metal işçilerinin MESS sözleşmeleri gelecektir. Tüm bu süreçlerde çarpıtılmış enflasyon oranları sermayenin elinde

bir koz olarak sınıf mücadelesi sahasına sürülecektir. Patronlar yine işçi ve emekçilerin isteklerini "gerçekçi" bulmayacaklar. Halbuki işin gerçeği bugün sendikaların istediği zam oranları fiilen "zam" değildir. Ücretlerdeki kayıpları ancak telafi edecek talepler öne sürülmektedir. İşçiler ve emekçiler de bu süreçte sermayenin ve hükümetin yaptığı gibi bir sınıf mücadelesi anlayışıyla yaklaşmalıdır. Kamu işçisi, memurlar ya da metal işçileri kim olursa olsun işçi sınıfının devletten ve patronlardan alacağı her kuruş, hem hakkıdır hem bir bütün olarak işçi sınıfının kazanımı olacaktır. İster kamuda isterse özelde olsun ücretler için verilecek her mücadeleyi ayrı gayrı demeden tüm işçi sınıfı sahiplenmelidir. Örgütsüz her işyeri örgütlenmeli ve bu mücadelede yeni mevziler oluşturmalıdır.

